

H O T Ă R Ă R E A nr.1-96/2026
cu privire la examinarea contestației procurorului Igor Demciucin împotriva
Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-137/2025 din 05.12.2025

02 aprilie 2026

municipiul Chișinău

Examinând în ședință publică contestația depusă de către Igor Demciucin, împotriva Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr.3-137/2025 din 05.12.2025, audiind informația prezentată de către domnul Eduard Panea, Consiliul Superior al Procurorilor –

C O N S T A T Ă :

Prin Hotărârea nr. 3-137/2025 din 05.12.2025, Colegiul de disciplină și etică a aplicat în privința procurorului Igor Demciucin, sancțiunea disciplinară - *retrogradare din funcție*, pentru comiterea abaterilor disciplinare prevăzute la art. 38 lit. a), f) și f¹) din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură.

La data de 26.12.2025, procurorul Igor Demciucin a depus o contestație împotriva Hotărârii Colegiului de disciplină și etică, prin care a solicitat anularea Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr.3-137/2025 din 05.12.2025 și adoptarea unei noi hotărâri privind încetarea procedurii disciplinare, pe motiv că faptele reținute nu constituie abateri disciplinare.

I. Circumstanțele reflectate în sesizările cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară

Procedura disciplinară are la bază sesizările Procurorului General interimar din 19.03.2024 și 20.11.2024, formulate cu privire la pretinse abateri disciplinare prevăzute la art. 38 lit. a), lit. b), lit. e¹), lit. f) și lit. f¹) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, imputate ex-adjunctului Procurorului General interimar (în prezent, procuror, adjunct al procurorului-șef al Procuraturii municipiului Chișinău, șef al Oficiului Centru), Igor Demciucin. Drept temei al depunerii sesizărilor au servit următoarele circumstanțe:

1. La data de 22.02.2024, în ședința Consiliului Superior al Procurorilor, a fost desfășurată proba interviului candidaților la funcția de Procuror General.

În cadrul acestei ședințe, procurorul Igor Demciucin, înscris în concurs, a formulat o cerere de recuzare a membrilor Consiliului, Dumitru Obadă și Aliona Nesterov, într-o manieră calificată drept impertinentă, care a constituit nu doar un atac asupra reputației unor membri ai Consiliului Superior al Procurorilor, ci și o acțiune susceptibilă de a afecta viața privată și de familie a persoanelor vizate.

Potrivit autorului sesizării, astfel de conduite sunt inadmisibile în activitatea oricărui membru al societății, cu atât mai mult în cazul persoanelor care exercită funcții de demnitate publică.

2. La data de 30.10.2024, Procuratura Generală a înregistrat plângerea inculpatului Xxxxxx Xxxxxxx, învinuit în cauza penală nr. xxxxxxxxxxxx de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 42 alin. (2), art. 46, art. 248¹ alin. (4) lit. a) și c) Cod penal, prin care s-a solicitat pornirea urmăririi penale în temeiul art. 327 alin. (2) lit. b) și art. 332 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Prin plângerea depusă, inculpatul a solicitat inițierea procedurii disciplinare în privința procurorului Igor Demciucin, invocând faptul că acesta, ulterior adoptării hotărârii de trimitere a cauzei penale în judecată cu rechizitoriu, ar fi reținut în mod abuziv cauza penală, lăsând-o în neexaminare pentru o perioadă de aproximativ 1 an și 11 luni, fapt ce ar fi condus la încălcarea dreptului său la un proces echitabil.

În temeiul prevederilor art.45 alin.(1) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, sesizarea a fost transmisă, conform competenței, Inspecției procurorilor, pentru examinarea acțiunilor procurorului Igor Demciucin.

II. Constatările Inspecția procurorilor în urma verificării sesizărilor disciplinare din 19.03.2024 și 20.11.2024

1. Cu privire la sesizarea nr. 152s/24 din 20.11.2024

În urma verificărilor efectuate, la data de 26.11.2024, inspectorul-șef al Inspecției procurorilor, Mircea Roșioru, a adoptat decizia prin care a reținut ca întemeiate argumentele reflectate în sesizarea disciplinară a Procurorului General interimar din 19.03.2024, constatând că acestea și-au găsit confirmare prin probe administrate.

Potrivit constatărilor Inspecției procurorilor, în perioada exercitării funcției de adjunct al Procurorului General interimar, Igor Demciucin, acționând cu intenție indirectă, a comis abaterea disciplinară imputată în următoarele circumstanțe.

În cadrul concursului pentru selectarea candidatului la funcția de Procuror General, inițiat prin Hotărârea nr. 1-177/2023 din 23.10.2023, Consiliul Superior al Procurorilor a constatat că sunt întrunite condițiile de participare pentru candidații Igor Demciucin, Octavian Iachimovschi, Ion Munteanu și Andrei Coca.

Totodată, Consiliul a stabilit data de 22.02.2024, ora 09:00, pentru desfășurarea probei interviului, aceasta urmând să aibă loc în sala de ședințe a Consiliului Superior al Procurorilor, situată în mun. Chișinău, bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 73.

În intervalul 05–22 februarie 2024, data exactă nefiind stabilită de Inspecția procurorilor, Igor Demciucin a tehnoredactat două cereri: prima, prin care a solicitat amânarea celei de-a doua etape a concursului pentru selectarea candidatului la funcția de Procuror General, și a doua, datată cu 22.02.2024, prin care a formulat cerere de recuzare a președintelui Consiliului Superior al Procurorilor, Dumitru Obadă, și a membrii Consiliului, Aliona Nesterov.

În susținerea acestei din urmă cereri, procurorul Igor Demciucin a accesat informații de pe site-uri web și din mijloace media de pe serviciul de mesagerie instant „Telegram” și, apreciindu-le drept pertinente și concludente, a efectuat capturi de ecran, pe care le-a imprimat pe foi de format A4 și le-a anexat la cererea sa de recuzare, în calitate de probe.

La data de 22.02.2024, ora 09:00, președintele Dumitru Obadă a deschis ședința Consiliului Superior al Procurorilor. La ședință au participat următorii 10 membri: Dumitru Obadă, Veronica Mihailov-Moraru, Sergiu Caraman, Eduard Panea, Elena Roșior, Aliona Nesterov, Olesea Vîrlan, Rodica Ciobanu, Svetlana Balmuș și Andrei Cebotari. Lucrările de secretariat ale ședinței au fost asigurate de Diana Lupașcu, iar suportul tehnic a fost acordat de Ion Luca.

Având în vedere importanța exercițiului de selectare a candidatului la funcția de Procuror General, ședința din 22.02.2024 a fost transmisă în regim online pe pagina web oficială a Consiliului Superior al Procurorilor (csp.md), pe platformele Realitatea LIVE

și Privesc.Eu, precum și pe paginile web ale posturilor TVR Moldova și PRO TV Chișinău.

Aproximativ la ora 10:50, în sala de ședințe a Consiliului Superior al Procurorilor a fost invitat pentru interviu candidatul Igor Demciucin.

La întrebarea președintelui Dumitru Obadă privind existența unor cereri de recuzare în raport cu membrii Consiliului, Igor Demciucin a formulat, inițial, o cerere de amânare a desfășurării celei de-a doua etape a concursului pentru selectarea candidatului la funcția de Procuror General, respectiv a interviului, până la soluționarea pe fond a unui litigiu administrativ inițiat de acesta și aflat, la acel moment, pe rolul Curții Supreme de Justiție. În urma procedurii de vot, Consiliul a dispus respingerea cererii prin Hotărârea nr. 1-66/2024 din 22.02.2024.

Ulterior, Igor Demciucin a anunțat că formulează o cerere de recuzare a președintelui Dumitru Obadă și a membrei Aliona Nesterov. Cererea a fost citită integral în plenul Consiliului Superior al Procurorilor de către Igor Demciucin.

În partea cererii referitoare la „motivele recuzării membrei Consiliului Superior al Procurorilor, Aliona Nesterov”, la compartimentul „interacțiunea cu contracandidatul Ion Munteanu” (n.a. – în cererea pe suport de hârtie: pct. 2.2 lit. B), procurorul Igor Demciucin, urmărind recuzarea acesteia și acționând cu intenție indirectă, a dat citire mai multor enunțuri, unele formulate cu depășirea limitelor de discreție, tact și delicatețe, precum și cu ignorarea obligației de rezervă ce revine procurorilor, după cum urmează:

[...].

După finalizarea citirii cererii de recuzare, Igor Demciucin a prezentat Consiliului cererea în formă scrisă, împreună cu anexele.

Ulterior, cererea de recuzare, împreună cu Anexa nr. 4, a fost examinată de membrii Consiliului în ședință închisă.

În urma examinării cererii formulate de Igor Demciucin, prin Hotărârea nr. 1-67/2024 din 22.02.2024, Consiliul Superior al Procurorilor a dispus admiterea acesteia și excluderea membrei Aliona Nesterov de la participarea la examinarea subiectului privind desfășurarea concursului pentru selectarea candidatului la funcția de Procuror General.

Consiliul Superior al Procurorilor a motivat admiterea cererii de recuzare prin considerente ce țin, în principal, de necesitatea asigurării aparenței de imparțialitate și a încrederii în corectitudinea procedurii de concurs, chiar în lipsa unor incompatibilități legale propriu-zise.

Astfel, Consiliul a reținut că, odată cu admiterea recuzării, s-a dispus și excluderea fișei de evaluare a candidatului Andrei Coca, întocmită de Aliona Nesterov, măsură justificată prin necesitatea de a garanta egalitatea de tratament și de apreciere a tuturor candidaților în cadrul concursului.

În analiza motivelor invocate, Consiliul a subliniat că simpla existență a unor interacțiuni profesionale sau coincidențe în parcursul profesional – în speță, faptul că atât Igor Demciucin, cât și Aliona Nesterov au deținut, în aceeași perioadă, 18.01.2023–01.01.2024, funcția de adjunct al Procurorului General interimar – nu constituie, în sine, un temei obiectiv de incompatibilitate sau de părtinire. Cu toate acestea, Consiliul a apreciat că o asemenea circumstanță ar putea genera, în percepția unui participant, o anumită neîncredere, fiind suficientă pentru a justifica admiterea recuzării din perspectiva protejării credibilității și caracterului veritabil al concursului.

Prin urmare, decizia de admitere a cererii de recuzare nu a fost determinată de existența unor probe certe privind lipsa de imparțialitate, ci de necesitatea prevenirii oricărei aparențe de subiectivism și a menținerii încrederii în procesul de selecție.

Totodată, Consiliul a delimitat clar aceste considerente de celelalte susțineri ale candidatului, arătând că materialele prezentate de Igor Demciucin, constând în capturi de ecran și extrase din surse neidentificate de pe rețele sociale, nu au fost considerate probe veritabile, fiind apreciate drept afirmații declarative, lipsite de relevanță juridică și profesională, și chiar marcate de o conotație morală negativă.

În cadrul verificării sesizării disciplinare, Inspekția procurorilor a analizat Anexa nr. 4, prezentată de Igor Demciucin în susținerea cererii de recuzare a membei Aliona Nesterov, reținând că aceasta conține patru capturi de ecran realizate de pe telefonul mobil, la o dată nestabilă, în intervalul orelor 15:59–16:03, din serviciul de mesagerie „Telegram”, canalul „XXXXXXXXX”, și include cinci mesaje text însoțite de imagini, datate cu 29 noiembrie 2023, 30 noiembrie 2023, „00:00 sâmbătă” și 4 decembrie 2023. Acest canal a fost apreciat ca nefiind o sursă autentică și sigură de documentare.

Mesajele prezentate conțin afirmații cu caracter denigrator și insinuant, precum: [...].

Inspekția a subliniat că aceste materiale provin din surse neidentificate și neverificabile, fiind lipsite de valoare probatorie.

Din această perspectivă, Inspekția procurorilor a reținut că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului este elocventă, evidențiind că exercitarea libertății de exprimare implică îndatoriri și responsabilități, iar orice persoană care alege să divulge informații trebuie să verifice cu atenție, în măsura în care circumstanțele permit, dacă acestea sunt corecte și demne de încredere. În egală măsură, este necesară evaluarea ponderii prejudiciului pe care divulgarea în litigiu îl poate cauza autorității publice, în raport cu interesul publicului de a obține o asemenea informație.

În acest context, Inspekția a subliniat responsabilitatea și diligența care trebuie să caracterizeze formularea unei cereri de recuzare, în special atunci când sursele de informație sunt dubioase sau neconfirmate. În speță, procurorul Demciucin a utilizat capturi de ecran și mesaje provenite din canalul „XXXXXXXXX”, de pe platforma „Telegram”, care nu reprezintă o sursă oficială sau verificabilă. Aceste informații nu puteau fi probate, iar utilizarea lor pentru justificarea unei cereri de recuzare pune sub semnul întrebării corectitudinea și temeinicia demersului.

Inspekția a reținut că, indiferent de motivele pentru care Igor Demciucin a suspectat imparțialitatea Alionei Nesterov, acesta avea obligația de a formula cererea de recuzare într-un cadru adecvat, respectiv în ședință închisă, și de a prezenta dovezi obiective și verificate, pentru a evita diseminarea unor informații susceptibile de a afecta prestigiul Procuraturii.

În pofida faptului că, prin prisma funcției exercitate, cunoștea caracterul neverificabil al probelor invocate și consecințele acuzațiilor asupra imaginii și prestigiului instituției, Igor Demciucin a ales să le prezinte în cadrul unei ședințe deschise.

Inspekția a susținut că acțiunea procurorului Igor Demciucin, manifestată prin citirea acestor „acuzații” în ședință publică, a generat un impact semnificativ asupra moralului instituțional. Afirmațiile formulate au lăsat urme în conștiința publicului și au determinat o polarizare inutilă în rândul colegilor din procuratură, un asemenea comportament fiind de natură să submineze principiile eticii profesionale.

Obligațiile de discreție și rezervă ale procurorului sunt consacrate prin norme legale și deontologice și sunt esențiale pentru menținerea integrității sistemului judiciar. În această calitate, Igor Demciucin avea îndatorirea de a respecta principiile confidențialității și discreției, în special atunci când informațiile prezentate pot afecta reputația unor persoane și, implicit, credibilitatea instituției Procuraturii.

Potrivit Inspecției, din perspectiva cadrului normativ național, internațional și instituțional, procurorul Igor Demciucin a încălcat obligațiile inerente statutului de procuror, derivând din art. 32 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova, art. 10 § 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și din principiile profesionalismului (pct. 6.5.5), colegialității (pct. 6.6.2 și pct. 6.6.4), transparenței (pct. 6.6.6), confidențialității (pct. 6.7.3) și corectitudinii (pct. 6.8.2, pct. 6.8.4, pct. 6.8.5 și pct. 6.8.7), consacrate în Codul de etică al procurorilor, inclusiv în Avizele Consiliului Consultativ al Procurorilor Europeni (CCPE).

Mai mult, Inspecția procurorilor a statuat că, sub aspectul urmării prejudiciabile a abaterii disciplinare imputate, acțiunile procurorului Igor Demciucin – constând în inserarea în cererea de recuzare a unor expresii care depășesc limitele de decență și tact, citirea acestora în plenul Consiliului Superior al Procurorilor, în cadrul unei ședințe transmise online de cel puțin cinci surse media, precum și punerea la dispoziția membrilor Consiliului a unor informații culese din surse neverificate și neautentice – au adus atingere onoarei, reputației și demnității colegilor procurori, au generat repercusiuni în viața privată și de familie a persoanelor vizate, în special a procurorilor Aliona Nesterov și Ion Munteanu, și au afectat probitatea profesională și prestigiul Procuraturii.

În corespundere cu pct. 510 din Comentariul Codului de etică al procurorului, „...comportamentul onorabil și demn are în vedere toate acțiunile sau inacțiunile procurorului, prin care se nesocotesc ori se aduc atingere unor standarde de conduită unanim acceptate sau prin care se prejudiciază reputația întregului corp profesional și a întregului sistem al procuraturii”.

La fel, pct. 512 al documentului indicat stipulează: „Procurorii trebuie să câștige încrederea publicului demonstrând, în toate împrejurările, un comportament exemplar. Ei trebuie să trateze persoanele într-o manieră echitabilă, egală, respectuoasă și politicoasă, și trebuie să adere mereu la cele mai înalte standarde profesionale și să mențină onoarea și demnitatea profesiei lor, având un comportament integru și prudent”.

Analizând conținutul cererii de recuzare, prezentată în formă scrisă, pe suport de hârtie, și citită integral de Igor Demciucin în ședința plenului Consiliului Superior al Procurorilor, Inspecția procurorilor a formulat concluzia că aceasta denotă o conduită incompatibilă cu exigențele deontologice ale funcției de procuror, manifestată prin utilizarea unor afirmații sugestive, speculative și lipsite de suport probator, de natură să inducă suspiciuni nejustificate, să afecteze reputația persoanelor vizate și să compromită aparența de imparțialitate și integritate a procedurii.

În esență, Inspecția procurorilor a reținut că comportamentul neetic al procurorului Igor Demciucin constă în utilizarea unui limbaj și a unor afirmații cu caracter insinuant și speculativ, formulate în cadrul unei cereri de recuzare, prin care au fost puse în discuție relațiile profesionale și personale dintre doi colegi procurori, unul având și calitatea de membru al Consiliului.

Dintr-o altă perspectivă, Inspecția a apreciat că prezentarea deliberată, către membrii Consiliului, a capturilor de ecran reprezentând postări din surse neverificate,

precum cele provenite din serviciul de mesagerie instant „Telegram”, canalul „XXXXXXXXX”, era de natură să inducă concluzii speculative, neconfirmate și susceptibile de a afecta reputația persoanelor vizate.

[...].

Inspekția a mai reținut că mesajul text captat la „00:00 sâmbătă” relevă că procurorul Demciucin nu a manifestat acuratețea necesară în aprecierea conținutului, inclusiv a mesajelor anterioare, în condițiile în care chiar acesta este indicat drept „pretinsă sursă”. Într-o asemenea situație, obligațiile de discreție și rezervă erau sporite, iar, cunoscând caracterul neadevărat al informațiilor, acesta era ținut să le aprecieze ca fiind false și să își adapteze conduita, evitând utilizarea unor informații neautentice și neverificate.

[...].

În cadrul procedurii de verificare, Inspekția procurorilor a administrat un probatoriu amplu, constând în acte oficiale ale Consiliului Superior al Procurorilor, cererea de recuzare formulată de Igor Demciucin și anexele aferente acesteia, inclusiv capturi de ecran din surse online, procesele-verbale ale ședinței din 22.02.2024, inclusiv ale părții închise, hotărârea adoptată asupra cererii de recuzare, înregistrarea video a ședinței, precum și expunerea scrisă a Alionei Nesterov privind impactul asupra vieții private și reputației profesionale.

Din perspectivă disciplinară, Inspekția procurorilor a reținut că faptele imputate procurorului Igor Demciucin se încadrează în abaterea disciplinară prevăzută de art. 38 lit. f) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, după indicii calificativi: *atitudinea nedemnă, manifestări care aduc atingere onoarei, probității profesionale sau prestigiului Procuraturii*.

În susținerea acestei încadrări juridice, Inspekția a avut în vedere regula „specialia generalibus derogant”, apreciind că dispoziția menționată constituie norma specială incidentă în cauză, întrucât obiectul examinării îl reprezintă nu simpla valorificare a unui drept procedural – formularea unei cereri de recuzare –, ci conduita concretă adoptată cu acel prilej, exprimată prin utilizarea unor afirmații speculative, neverificate și cu conotație denigratoare, susceptibile să afecteze reputația persoanelor vizate și imaginea instituției.

Astfel, în opinia Inspekției, elementele de fapt constatate – invocarea unor informații provenite din surse neautentice și neverificabile, formularea unor insinuări privind raporturile dintre colegi procurori, prezentarea acestora în cadrul unei ședințe publice și transmiterea lor către membrii Consiliului în susținerea cererii de recuzare – depășesc limitele unei conduite compatibile cu demnitatea, rezerva și corectitudinea pe care funcția de procuror le impune.

Prin urmare, Inspekția a concluzionat că aceste manifestări nu pot fi privite ca simple susțineri procesuale, ci constituie, prin conținutul și modalitatea lor de exteriorizare, fapte ce întrunesc elementele abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. f) din Legea nr. 3/2016.

În raport cu acuzația disciplinară adusă, Igor Demciucin a replicat că cererea de recuzare nu poate fi calificată drept impertinentă, întrucât a fost admisă de Consiliul Superior al Procurorilor și reprezintă un drept procedural legitim, destinat garantării imparțialității procesului decizional. Acesta a invocat că „nu se fac distincții între situațiile în care se poate sau nu recuza - orice suspiciune de lipsă de obiectivitate este suficientă pentru a justifica cererea”, subliniind că demersul său a avut ca scop exclusiv

„asigurarea obiectivității procesului de evaluare”, iar nu afectarea reputației persoanei vizate.

Totodată, procurorul Igor Demciucin a afirmat că nu a periclitat viața privată și de familie a Alionei Nesterov, întrucât a utilizat formulări generale, fără a reproduce integral informațiile din mediul online, nu a indicat sursa „Telegram” în ședința publică și nu a dat citire anexelor, acestea fiind examinate în ședință închisă. În opinia sa, aceste circumstanțe au asigurat confidențialitatea procedurii și au exclus producerea unor prejudicii reputaționale.

Referitor la utilizarea informațiilor din surse anonime, procurorul a arătat că acestea au fost folosite cu titlu de suspiciune, fiind menționate ca neconfirmate oficial – „Chiar dacă aceste afirmații nu sunt confirmate oficial...” – în scopul semnalării unor potențiale conflicte de interese. Acesta a susținut că transmiterea capturilor de ecran către membrii CSP a reprezentat o practică procedurală legitimă, realizată în scop intern, iar faptul că informațiile erau deja publice exclude existența unui prejudiciu suplimentar. În concluzie, Igor Demciucin a apreciat că acțiunile sale au constituit o manifestare a responsabilității față de integritatea procesului, și nu un comportament abuziv sau denigrator.

Conform Inspecției procurorilor, argumentul invocat de Igor Demciucin în apărare, potrivit căruia capturile de ecran au fost puse la dispoziția membrilor Consiliului într-o ședință închisă, iar expresiile utilizate nu indicau direct asupra Alionei Nesterov, nu este de natură să răstoarne caracterul defectuos al modului în care acesta a ales să-și fundamenteze cererea de recuzare. Or, acumularea și prezentarea unor informații din surse nesigure, neverificate și neautentice, chiar și pentru un grup restrâns de persoane, afectează în mod grav reputația și onoarea persoanelor vizate de aceste informații denigratoare.

Totodată, Inspecția procurorilor a analizat explicațiile procurorului Demciucin, potrivit cărora „nu se fac distincții între situațiile în care se poate sau nu recuza - orice suspiciune de lipsă de obiectivitate este suficientă pentru a justifica cererea”, acesta invocând că „am avut dubii, având în vedere că informațiile care au fost publicate în acea perioadă ... nu a fost o situație singulară și a generat un climat de suspiciune”.

În acest sens, Inspecția a notat că dreptul de a formula o cerere de recuzare nu este unul absolut și nu poate fi exercitat în orice circumstanță, fără respectarea condițiilor legale și procedurale, fiind necesară menținerea unui echilibru între drepturile individuale și interesul public.

De asemenea, potrivit Inspecției procurorilor, un aspect esențial îl constituie responsabilitatea și diligența în formularea cererii de recuzare, în special atunci când sursele de informație sunt dubioase sau neconfirmate. În speță, Igor Demciucin a utilizat capturi de ecran și mesaje provenite din canalul „XXXXXXXXX”, care nu reprezintă o sursă oficială sau verificabilă și nu pot constitui probe.

În continuare, Inspecția a reținut că acțiunea procurorului vizat de a citi „acuzatiile” în ședință publică a generat un impact semnificativ asupra moralului instituțional, iar suspiciunile formulate de acesta au lăsat urme în conștiința publicului și pot duce la o polarizare inutilă în rândul colegilor din procuratură, subminând principiile eticii profesionale.

Totodată, Inspecția a evidențiat că ședința închisă reprezintă cadrul adecvat pentru analizarea unor asemenea acuzații, întrucât permite protejarea informațiilor sensibile și limitarea impactului asupra reputației persoanelor și a instituției.

În același sens, Inspekția a apreciat că faptul că Igor Demciucin a ales să expună verbal „acuzățiile” în cadrul unei ședințe deschise, în loc să utilizeze mecanismele oficiale și protejate de confidențialitate, constituie un comportament contrar deontologiei profesionale.

De asemenea, Inspekția procurorilor a calificat ca neconcludent argumentul potrivit căruia „cererea de recuzare formulată nu a fost destinată afectării reputației membei Aliona Nesterov, ci a reprezentat o măsură necesară pentru a asigura obiectivitatea procesului de evaluare”.

În concluzie, Inspekția a stabilit că, indiferent de buna-credință invocată și de motivele reale ale lui Igor Demciucin privind „apărarea integrității procesului de selecție”, responsabilitatea sa profesională impunea formularea suspiciunilor într-un cadru oficial și controlat, bazat pe probe verificate și surse sigure.

Totodată, s-a reținut că utilizarea unor informații false, din surse nesigure și neautentice, creează aparența că astfel de comportamente sunt tolerate în cadrul Procuraturii, pretinzând nejustificat că acestea sunt admise chiar la cel mai înalt nivel în ierarhia funcțiilor din Procuratură, în condițiile în care, în perioada 29–30 noiembrie 2023, Ion Munteanu exercita mandatul de Procuror General interimar, iar Aliona Nesterov pe cel de adjunct al Procurorului General interimar. În acest context, conduita procurorului Demciucin a adus atingere probității profesionale și prestigiului Procuraturii.

Din punct de vedere doctrinar, Inspekția a reținut că un procuror se află în exercițiul atribuțiilor de serviciu și în situația în care participă la diferite concursuri pentru ocuparea unor funcții în sistemul organelor Procuraturii.

Prin urmare, Inspekția a concluzionat că, prin comportamentul și conduita astfel manifestate, îndreptate împotriva colegilor procurori Aliona Nesterov și Ion Munteanu, ultimul fiind și superiorul său, procurorul Igor Demciucin a afectat drepturi fundamentale ale Alionei Nesterov și ale lui Ion Munteanu și, deopotrivă, a adus atingere onoarei, probității profesionale și prestigiului Procuraturii.

Așadar, potrivit Inspekției procurorilor, comportamentul procurorului Igor Demciucin a fost în contradicție atât cu normele morale, cât și cu prevederile legislative.

Cu referire la termenele de prescripție ale procedurii disciplinare, Inspekția procurorilor a reținut că, având în vedere că faptele imputate procurorului Igor Demciucin vizează abateri din domeniul eticii și deontologiei profesionale, în temeiul art. 40 alin. (1) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, termenul de tragere la răspundere disciplinară este de 2 ani, astfel încât intervenirea prescripției urmează la data de 09.09.2026.

Prin urmare, prin Decizia din 26.11.2024, Inspekția procurorilor a transmis Colegiului de disciplină și etică materialele procedurii disciplinare în privința ex-adjunctului Procurorului General interimar, în prezent procuror, adjunct al procurorului-șef al Procuraturii municipiului Chișinău, șef al Oficiului Centru, Igor Demciucin, pentru examinare.

2. Cu privire la sesizarea nr. 333s/24 din 20.11.2024

La data de 24.12.2024, urmare a verificărilor efectuate, Inspekția procurorilor a adoptat Decizia din 24.12.2024, prin care au fost reținute ca întemeiate toate argumentele reflectate în sesizarea Procurorului General din 20.11.2024, menționându-se că acestea și-au găsit confirmare prin probele administrate.

Potrivit constatărilor inspectorului Inspekției procurorilor, Igor Eșanu, prin

ordonanța Procurorului General interimar din 01.08.2022, procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Igor Demciucin, a fost desemnat conducător al grupului de urmărire penală în cauza penală nr. xxxxxxxxxxxx, pornită la data de 01.08.2022 de către SUP a Direcției regionale Sud a IGPF al MAI, conform elementelor infracțiunii prevăzute de art.art. 27, 46, 248¹ alin. (4) lit. a), c) Cod penal.

La data de 08.08.2022, prin ordonanța procurorului Igor Demciucin, cauza penală nr. xxxxxxxxxxxx a fost conexată la cauza penală nr. xxxxxxxxxxxx, acesteia din urmă fiindu-i atribuit nr. xxxxxxxxxxxx.

Prin Ordinul Procurorului General nr. 1692-p din 29.09.2022, procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Igor Demciucin, i-a fost dispusă exercitarea interimatului funcției de adjunct al procurorului-șef al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, șef al Oficiului Sud.

La 28.10.2022, procurorul Igor Demciucin a disjuns din materialele cauzei penale nr. xxxxxxxxxxxx, în privința lui Xxxxxx Xxxxxxx, cauza penală nr. xxxxxxxxxxxx, privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 46, art. 27, art. 248¹ alin. (4) lit. a) și c) Cod penal, din motiv că „urmărirea penală în privința lui Xxxxxx Xxxxxxx, care se află în stare de arest la domiciliu, urmează a fi terminată și expedită cu rechizitoriu în instanță de judecată”.

Tot la 28.10.2022, procurorul Igor Demciucin a înaintat lui Xxxxxx Xxxxxxx învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (2), art. 46, art. 248¹ alin. (4) lit. a) și c) Cod penal, l-a audiat, a finalizat urmărirea penală, prezentând învinuitului și apărătorului său materialele cauzei penale și a întocmit rechizitoriul.

Potrivit rechizitoriului din 28.10.2022, procurorul a indicat că: „în conformitate cu prevederile art. 297 Cod de procedură penală, cauza penală, împreună cu prezentul act de sesizare a instanței, urmează a fi trimisă în Judecătoria Comrat, sediul Vulcănești, pentru examinare în fond”.

Recipisa anexată la cauza penală indică faptul că învinuitul a primit copia rechizitoriului la data de 28.10.2022.

S-a reținut că, potrivit prevederilor pct. 3.1 din Ordinul Procurorului General nr.2/21 din 02.01.2018 „cu privire la organizarea activității procurorilor în domeniul reprezentării învinuirii în instanțele judecătorești”, procurorul este obligat ca, la trimiterea cauzei penale în instanța de judecată, să expedieze copia rechizitoriului în format electronic la adresa de e-mail a procurorului zonal din cadrul Secției judiciar-penale.

Potrivit informației Procuraturii Generale nr. 17-405/24-xxxx din 24.12.2024, procurorul Igor Demciucin nu a expediat în adresa Secției judiciar-penale copia rechizitoriului pe cauza penală nr. xxxxxxxxxxxx.

În continuare, s-a constatat că, deși procurorul Igor Demciucin a dispus la data de 28.10.2022 trimiterea cauzei penale pentru examinare în fond în instanța de judecată, în realitate cauza nu a fost remisă instanței, fiind încălcate prevederile art. 297 alin. (1) Cod de procedură penală, conform căruia „Cauza se trimite în judecată de către procurorul care a întocmit rechizitoriul.”

Astfel, din informația Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale rezultă că cauza respectivă nu a fost transmisă sau înregistrată în cancelaria procuraturii pentru a fi expedită în Judecătoria Comrat, sediul Vulcănești.

Subsecvent, s-a constatat că cauza penală nominalizată a fost înregistrată la Judecătoria Comrat, sediul Vulcănești la data de 23.09.2024, ora 09:22 min., sau cu aproximativ 1 an și 11 luni mai târziu de la data întocmirii rechizitoriului.

Deopotrivă, prin reținerea cauzei penale pentru o perioadă excesivă de timp, procurorul Igor Demciucin a încălcat un șir de norme procesual-penale ce reglementează termenul rezonabil al urmăririi penale, și anume:

- *art.20 alin.(1) „Urmărirea penală și judecarea cauzelor penale se face în termene rezonabile. alin.(4) Respectarea termenului rezonabil la urmărirea penală se asigură de către procuror.”;*

- *art. 52 alin. (1) pct.7) „În cadrul urmăririi penale, procurorul, în limita competenței sale materiale și teritoriale: asigură respectarea termenului rezonabil de urmărire penală în fiecare cauză penală;*

- *pct.25) întocmește rechizitoriul în cauza penală, copia căruia o înmânează învinuitului, și trimite cauza în instanța de judecată competentă.”;*

- *art. 259 alin.(1) „Urmărirea penală se efectuează în termen rezonabil. alin.(2) Respectarea termenului de urmărire penală într-o cauză concretă se asigură de către ofițerul de urmărire penală și procurorul de caz.”.*

S-a mai constatat că scrisoarea de expediere a cauzei penale în Judecătoria Comrat, sediul Vulcănești, este semnată de Igor Demciucin, însă nu este datată și nu conține număr de înregistrare la ieșire.

Astfel, procurorul Igor Demciucin a încălcat prevederile pct. 2.3.3 din Ordinul Procurorului General nr. 321/9 din 29.12.2004 „privind aprobarea Instrucțiunii privind ținerea lucrărilor de secretariat și arhivă în procuraturile teritoriale și specializate”, conform căruia „Toate documentele se datează obligatoriu. Data documentului se consideră cea a semnării, aprobării lui. Data o indică persoana ce semnează sau aprobă documentul.”

Reținerea cu circa 1 an și 11 luni a trimiterii cauzei penale menționate se confirmă și prin Confirmarea înregistrării dosarului penal eliberată de specialistul Judecătoriei Comrat, sediul Vulcănești, XXXXXXX XXXXXXX, din care rezultă că cauza penală în privința lui XXXXXX XXXXXXX a fost înregistrată la data de 23.09.2024, ora 09:22 min.

În perioada aflării cauzei penale nr. xxxxxxxxxxxx la procurorul Igor Demciucin, cu urmărirea penală finalizată și rechizoriu întocmit și transmis învinuitului, prin Ordinul Procurorului General interimar nr. 68-p din 17.01.2023 s-a dispus sistarea exercitării interimatului funcției de adjunct al procurorului-șef al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale.

Tot în aceeași zi, prin Ordinul Procurorului General interimar nr. 69-p, procurorul Igor Demciucin a fost numit în funcția de adjunct al Procurorului General interimar, fiind eliberat din funcția de procuror în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, începând cu 18.01.2023.

Mandatul de adjunct al Procurorului General interimar a încetat la 05.03.2024, în corespundere cu Ordinul Procurorului General interimar nr. 429-p din 04.03.2024.

Prin Ordinul Procurorului General interimar nr. 453-p din 05.03.2024, procurorul Igor Demciucin a fost numit în funcția de adjunct al procurorului-șef al Procuraturii mun. Chișinău, șef al Oficiului Centru.

S-a reținut că, în perioada 28.10.2022–04.03.2024, procurorul Igor Demciucin a fost eliberat din mai multe funcții deținute, iar potrivit pct. 1 din Ordinul Procurorului General nr. 9/28 din 13.02.2018 „privind procedura de predare-primire a documentelor

și bunurilor materiale de către personalul Procuraturii”, acesta avea obligația de a preda documentele și bunurile materiale din gestiune, inclusiv cauza penală nr. xxxxxxxxxx, fapt ce nu a fost realizat.

În acest sens, Inspekția procurorilor a reținut că, Procurorul Igor Demciucin nu a înregistrat cauza penală de referință în registrele de evidență a procuraturii potrivit Ordinului Procurorului General nr.56/6/1 din 17.09.2021 „pentru aprobarea Instrucțiunilor privind rolul și atribuțiile procurorilor-șefi ai subdiviziunilor Procuraturii Generale, ai procuraturilor specializate și teritoriale în exercitarea și conducerea urmăririi penale” și nu a expediat copia rechizitoriului în format electronic la adresa de e-mail procurorului zonal din cadrul Secției judiciar-penale, obligație prevăzută în Ordinul Procurorului General nr.2/21 din 02.01.2018 cu privire la organizarea activității procurorilor în domeniul reprezentării învinuirii în instanțele judecătorești.

La fel, Igor Demciucin nu a datat scrisoarea de expediere a cauzei penale în instanța de judecată contrar prevederilor Ordinului Procurorului General nr.321/9 din 29.12.2004 „privind aprobarea Instrucțiunii privind ținerea lucrărilor de secretariat și arhivă în procuraturile teritoriale și specializate” și nu a predat documentele și bunurile materiale din gestiune (inclusiv cauza penală nr.xxxxxxxx), conform procedurii stabilite în Ordinul Procurorului General nr.9/28 din 13.02.2018 „privind procedura de predare-primire a documentelor și bunurilor materiale de către personalul Procuraturii”.

Astfel, urmare a unei neglijențe grave profesionale, exprimate prin inacțiune, procurorul Igor Demciucin s-a abătut de la îndatoririle de serviciu și fără justificare a reținut cauza penală nr. xxxxxxxxxx pentru o perioadă de aproximativ 1 an și 11 luni.

Urmare a inacțiunii procurorului Igor Demciucin, a rezultat o încălcare a normelor procesual-penale, și anume: art.20 alin.(1) și alin.(4), art. 52 alin. (1) pct.7) și pct.25), art. 259 alin.(1) și alin.(2), art.297 alin.(1) din Codul de procedură penală. existând o legătură directă de cauzalitate între conduita acestuia și neexpedierea în termen a cauzei penale în instanța de judecată.

În continuare, prin neînregistrarea cauzei penale în registrele de evidență a procuraturii, neexpedierea copiei rechizitoriului în format electronic la adresa de e-mail procurorului zonal din cadrul Secției judiciar-penale, nedatarea scrisorii de expediere a cauzei penale în instanța de judecată, nepredarea documentelor și bunurilor materiale din gestiune (inclusiv cauza penală nr.xxxxxxxx), procurorul Igor Demciucin a încălcat următoarele acte normative ale Procuraturii:

- Ordinul Procurorului General nr.56/6/1 din 17.09.2021 „pentru aprobarea Instrucțiunilor privind rolul și atribuțiile procurorilor-șefi ai subdiviziunilor Procuraturii Generale, ai procuraturilor specializate și teritoriale în exercitarea și conducerea urmăririi penale”;

- Ordinul Procurorului General nr.2/21 din 02.01.2018 „cu privire la organizarea activității procurorilor în domeniul reprezentării învinuirii în instanțele judecătorești”;

- Ordinul Procurorului General nr.321/9 din 29.12.2004 „privind aprobarea Instrucțiunii privind ținerea lucrărilor de secretariat și arhivă în procuraturile teritoriale și specializate”;

- Ordinul Procurorului General nr.9/28 din 13.02.2018 „privind procedura de predare-primire a documentelor și bunurilor materiale de către personalul Procuraturii”.

Potrivit Inspekției procurorilor, în plan secundar, prin încălcarea evidentă de către procurorul Igor Demciucin a prevederilor legale și a actelor normative instituționale, a

fost afectat prestigiul instituției Procuraturii, fiind încălcat principiul supremației legii, consacrat la pct. 6.1.1, 6.1.4 și 6.1.6 din Codul de etică al procurorilor. Potrivit acestor prevederi, procurorul are obligația de a respecta legislația națională și actele internaționale la care Republica Moldova este parte, inclusiv principiile unui proces echitabil, astfel cum sunt consacrate de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și dezvoltate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, precum și actele normative ale Procuraturii și ale organelor de autoadministrare a procurorilor. Totodată, acesta este ținut să respecte drepturile și interesele legitime ale părților și ale participanților la proces, ale persoanelor fizice și juridice, și să asigure desfășurarea procedurilor penale într-un termen cât mai scurt posibil, în concordanță cu interesele justiției.

De asemenea, au fost încălcate exigențele principiului independenței, prevăzut la pct. 6.2.1 din același Cod, potrivit căruia procurorul trebuie să își exercite atribuțiile în mod independent, imparțial, onest și ireproșabil, dând dovadă de o înaltă ținută morală și maximă corectitudine, contribuind la realizarea eficientă și efectivă a actului de justiție. Independența nu constituie un privilegiu sau o prerogativă conferită procurorilor în interes personal, ci o garanție a unei justiții echitabile, imparțiale și efective, menită să protejeze interesul public și privat în societate.

Din perspectivă disciplinară, Inspekția procurorilor a reținut că faptele imputate procurorului Igor Demciucin se încadrează în abaterile disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) și lit. f¹) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură. Astfel, urmare a inacțiunilor neconforme prevederilor legale, procurorul Igor Demciucin a admis încălcări manifestate prin îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu prevăzute la art. 6 alin. (3) din aceeași lege, precum și prin încălcarea prevederilor Codului de etică al procurorilor.

Prin Decizia din 24.12.2024, Inspekția procurorilor a transmis Colegiului de disciplină și etică materialele procedurii disciplinare în privința procurorului Igor Demciucin, adjunct al procurorului-șef al Procuraturii mun. Chișinău, șef al Oficiului Centru, pentru examinare.

III. Constatările Colegiului de disciplină și etică

Prin dispoziția Președintelui Colegiului de disciplină și etică din 11.04.2025, în temeiul pct.65 din Regulamentul privind organizarea și activitatea Colegiului de disciplină și etică, procedurile disciplinare au fost conexe într-o procedură unică.

Analizând în ansamblu probele administrate în cadrul cauzei disciplinare și evaluând explicațiile oferite în ședința de examinare a procedurii disciplinare, Colegiul a constatat că, în speță, s-a făcut dovada întrunirii cumulative a elementelor constitutive ale abaterilor disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a), lit. f) și lit. f¹) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură.

Pentru fundamentarea acestei concluzii, Colegiul a expus raționamentele de fapt și de drept care au stat la baza adoptării hotărârii pe caz.

Potrivit doctrinei și jurisprudenței în materia răspunderii disciplinare, abaterea disciplinară reprezintă încălcarea cu vinovăție de către persoană a îndatoririlor corespunzătoare funcției pe care o deține sau a normelor de conduită profesională prevăzute de lege.

Având în vedere aceste repere, Colegiul a reținut că angajarea răspunderii disciplinare este condiționată de întrunirea cumulativă a elementelor referitoare la faptă,

vinovăție și legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și rezultatul produs, aspecte ce urmează a fi analizate inclusiv prin prisma gradului prejudiciabil al abaterii comise.

Cu referire la prima faptă imputată, Colegiul a apreciat, în esență, că exercitarea dreptului de a formula o cerere de recuzare nu poate fi analizată exclusiv din perspectiva caracterului său procesual, ci și prin raportare la modalitatea concretă în care acest drept a fost valorificat. În speță, conduita procurorului Igor Demciucin a depășit limitele unei susțineri procesuale legitime, prin utilizarea unor afirmații sugestive, speculative și neverificate, precum și prin invocarea unor materiale provenite din surse neautentice și neverificabile, incompatibile cu standardele profesionale și deontologice aplicabile statutului de procuror.

Potrivit Colegiului, împrejurarea că cererea de recuzare a fost admisă de Consiliul Superior al Procurorilor nu este aptă, prin ea însăși, să înlăture caracterul disciplinar al conduitei examinate. Hotărârea de admitere a recuzării a fost fundamentată pe necesitatea asigurării aparenței de imparțialitate și a încrederii în corectitudinea procedurii de concurs, iar nu pe confirmarea veridicității afirmațiilor ori a materialelor utilizate în susținerea demersului.

Colegiul a considerat relevant faptul că procurorul Igor Demciucin a ales să susțină public cererea de recuzare prin formulări și referiri de natură să afecteze onoarea, reputația și demnitatea persoanelor vizate, în condițiile în care acestea se întemeiau pe informații neverificate, preluate din surse anonime sau lipsite de credibilitate probatorie. O asemenea conduită a fost apreciată ca fiind contrară obligațiilor de discreție și rezervă, inerente exercitării funcției de procuror, și de natură să afecteze percepția publică asupra integrității și prestigiului Procuraturii.

Colegiul a mai reținut că prezentarea și valorificarea unor asemenea informații într-un cadru public, în contextul unei ședințe transmise online și urmărite de un public larg, a amplificat în mod evident potențialul prejudiciabil al afirmațiilor formulate, sporind impactul acestora asupra vieții private și reputației profesionale a persoanelor vizate, precum și asupra imaginii instituției.

Sub acest aspect, instanța disciplinară a avut în vedere și reperele jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului privind exercitarea libertății de exprimare de către persoanele care activează în sistemul justiției. Astfel, Curtea a statuat că funcționarii publici care deservesc autoritatea judecătorească, teze aplicabile și procurorilor, trebuie să manifeste reținere în exercitarea libertății de exprimare atunci când pot fi puse în discuție autoritatea și imparțialitatea justiției, nefiind admisibile afirmații ori conduite de natură să afecteze grav credibilitatea instituțională sau reputația persoanelor implicate. În acest sens, Colegiul a avut în vedere considerentele desprinse din cauza *Will contra Liechtenstein*, referitoare la obligația de reținere și la limitele admisibile ale exprimării pentru persoanele care exercită funcții în sistemul judiciar.

Raportând aceste standarde la circumstanțele cauzei, Colegiul a reținut că procurorul Igor Demciucin nu a manifestat diligența și prudența necesară în formularea și susținerea cererii de recuzare, utilizând afirmații și materiale susceptibile de a genera percepții negative asupra colegilor procurori și de a afecta încrederea publicului în sistemul Procuraturii.

Cu referire la poziția de apărare a procurorului, Colegiul a apreciat că argumentele invocate nu sunt de natură să înlăture caracterul necorespunzător al conduitei examinate. Faptul că anumite informații circulau în spațiul public sau că nu au fost reproduse

integral nu exonerează procurorul de obligația de a manifesta responsabilitate și rigoare în utilizarea acestora în cadrul unui demers oficial.

În consecință, s-a concluzionat că, prin modalitatea în care a formulat și susținut cererea de recuzare, prin conținutul afirmațiilor invocate și prin utilizarea unor materiale neverificate, procurorul Igor Demciucin a avut o conduită incompatibilă cu exigențele funcției, aducând atingere onoarei, reputației și demnității persoanelor vizate, precum și probității profesionale și prestigiului Procuraturii.

Prin urmare, pe acest capăt de acuzare, Colegiul a constatat întrunirea elementelor abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. f) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură.

Cu referire la cea de a doua abaterea disciplinară imputată, prevăzută de art. 38 lit. a) și lit. f) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, sub aspectul îndeplinirii necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu prevăzute la art. 6 alin. (3) și al încălcării Codului de etică al procurorilor, Colegiul a reținut că, potrivit art. 19 alin. (1) și (3) Cod de procedură penală, orice persoană are dreptul la examinarea și soluționarea cauzei sale în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanță independentă, imparțială și legal constituită.

Colegiul a avut în vedere că procurorul, în conformitate cu atribuțiile sale în cadrul urmăririi penale, prevăzute de art. 52 Cod de procedură penală, verifică calitatea probelor administrate, veghează ca orice infracțiune să fie descoperită, orice infractor să fie tras la răspundere penală și ca nicio persoană să nu fie urmărită penal fără existența unor indicii temeinice, precum și asigură respectarea termenului rezonabil de urmărire penală în fiecare cauză penală.

Colegiul a notat, de asemenea, că una dintre recomandările organismelor europene privind rolul Procuraturii în sistemul de justiție penală constă în faptul că procurorii trebuie să se asigure că sistemul de justiție acționează cât mai repede și mai eficient posibil și să asiste instanțele în adoptarea unor decizii corecte.

În același sens, Codul de etică al procurorilor, aprobat prin hotărârea Adunării Generale a Procurorilor din 04.05.2016, la pct. 6.1.6, obligă procurorul să se asigure că procedurile penale operează cât mai rapid posibil, în concordanță cu interesele justiției.

Potrivit considerațiilor din Comentariul la Codul de etică al procurorilor, conduita procurorului care admite tergiversarea nejustificată a urmăririi penale nu întrunește exigența de calitate relevantă pentru îndeplinirea corespunzătoare a atribuțiilor de serviciu.

Relevantă pentru capătul de acuzare ce vizează tergiversarea expedierii cauzei penale în instanța de judecată de către procurorul Igor Demciucin este și practica Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia, pentru a aprecia dacă durata unei proceduri penale a fost rezonabilă, trebuie analizate, în special, complexitatea cauzei, comportamentul persoanei vizate și comportamentul autorităților administrative și judiciare competente [*Konig împotriva Germaniei, pct. 99; Neumeister împotriva Austriei, pct. 21; Ringeisen împotriva Austriei, pct. 110; a se vedea, de asemenea, Pelissier și Sassi împotriva Franței (MC), pct. 67; Pedersen și Baadsgaard împotriva Danemarcei, pct. 45*].

Colegiul a apreciat că Inspecția procurorilor a reținut corect situația de fapt, potrivit căreia rechizitoriul prin care s-a dispus trimiterea cauzei penale în privința lui Xxxxxx Xxxxxxx în instanța de judecată a fost semnat de procurorul Igor Demciucin la

data de 28.10.2022, însă dosarul a fost înregistrat în cancelaria Judecătorei Comrat, sediul Vulcănești, abia la 23.09.2024, adică cu 1 an, 10 luni și 25 de zile mai târziu.

Este important de reținut că, prin ordonanța Procurorului General interimar din 01.08.2022, procurorul Igor Demciucin a fost desemnat conducător al grupului de urmărire penală în cauza penală în care era vizat Xxxxxx Xxxxxxx, astfel încât obligațiile procedurale și manageriale în raport cu această cauză îi reveneau în mod direct.

Colegiul de disciplină și etică a arătat că se aliniază standardelor impuse de Curtea Europeană a Drepturilor Omului privind necesitatea examinării elementelor esențiale ale cauzei și, în acest sens, a analizat apărările formulate de procuror, inclusiv cele referitoare la deficitul de funcționari publici în cadrul Oficiului Sud al procuraturii specializate și la pretinse întârzieri imputabile altor persoane implicate în circuitul și trimiterea cauzei în judecată.

Justificările procurorului nu au fost însă acceptate de Colegiu ca fiind obiective și suficiente pentru a-l exonera de răspundere disciplinară pentru întârzierea de 1 (unu) an, 10 (zece) luni și 25 (douăzeci și cinci) de zile în remiterea cauzei în instanța de judecată.

Art. 296 alin. (1) Cod de procedură penală prevede că, după prezentarea materialelor de urmărire penală, procurorul întocmește rechizitoriul imediat sau în limitele termenului rezonabil, iar art. 297 din același Cod stabilește expres că cauza se trimite în judecată de către procurorul care a întocmit rechizitoriul. Prin urmare, obligația de a expedia cauza în instanța competentă revenea nemijlocit procurorului Igor Demciucin.

Relevant este și faptul că, potrivit rechizitoriului din 28.10.2022, Igor Demciucin a consemnat expres că: „în conformitate cu prevederile art.297 Cod de procedură penală, cauza penală, împreună cu prezentul act de sesizare a instanței, urmează a fi trimisă în Judecătoria Comrat, sediul Vulcănești, pentru examinare în fond”.

Potrivit instanței disciplinare, lipsa funcționarilor publici în cadrul Oficiului Sud al procuraturii specializate, deși reală, nu putea justifica pasivitatea procurorului, ci, dimpotrivă, impunea un nivel sporit de diligență în coordonarea și organizarea activității personalului din subordine, precum și în monitorizarea circuitului intern al actelor, cu atât mai mult cu cât Igor Demciucin exercita funcția de adjunct al procurorului-șef al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității și Cauze Speciale, șef al Oficiului Sud.

Mai mult, potrivit pct. 5 din Ordinul Procurorului General nr. 56/6/1 din 17.09.2021 „Pentru aprobarea Instrucțiunilor privind rolul și atribuțiile procurorilor-șefi ai subdiviziunilor Procuraturii Generale, ai procuraturilor specializate și teritoriale în exercitarea și conducerea urmăririi penale”, „procurorul-șef va asigura prin registre unice evidența permanentă cauzelor penale expediate în judecată cu rechizitoriu”, reguli obligatorii care au fost neglijate de procurorul Igor Demciucin.

După cum rezultă din probele administrate, scrisoarea de trimitere a cauzei penale în judecată nu era datată și nu conținea număr de înregistrare în cancelarie. Totodată, pct. 2.3.3 din Ordinul Procurorului General nr. 321/9 din 29.12.2004 „Privind aprobarea Instrucțiunii privind ținerea lucrărilor de secretariat și arhivă în procuraturile teritoriale și specializate” prevede expres că „toate documentele se datează obligatoriu. Data documentului se consideră cea a semnării, aprobării lui. Data o indică persoana ce semnează sau aprobă documentul”.

S-a constatat, de asemenea, că procurorul Igor Demciucin, de la momentul semnării rechizitoriului și până la numirea în funcția de adjunct al Procurorului General

interimar, a rămas încă 2 luni și 20 de zile în funcția de adjunct al procurorului-șef al PCCOCS, șef al Oficiului Sud, interval suficient pentru a dispune trimiterea cauzei în instanța de judecată.

Totodată, în perioada 28.10.2022–04.03.2024, procurorul Igor Demciucin a fost eliberat succesiv din trei funcții deținute, iar potrivit pct. 1 din Ordinul Procurorului General nr. 9/28 din 13.02.2018 „Privind procedura de predare-primire a documentelor și bunurilor materiale de către personalul Procuraturii”, acesta avea obligația de a preda documentele și bunurile materiale din gestiune, inclusiv cauza penală nr.xxxxxxxxxx, conform procedurii stabilite, obligație pe care nu a realizat-o.

Colegiul a apreciat că proba testimonială administrată, inclusiv declarațiile procurorului Alexei Buțenco, nu îl exonerează pe Igor Demciucin, ci, dimpotrivă, confirmă transmiterea către acesta a dosarului de control pe cauza Xxxxxx Xxxxxxx, cu indicația verbală de a reprezenta învinuirea de stat, fără copia scrisorii de trimitere a cauzei penale în instanță.

A mai reținut că respectarea termenului rezonabil în cauza penală era o obligație directă a procurorului Igor Demciucin, acesta încălcând prevederile art. 20 alin. (1) și alin. (4), art. 52 alin. (1) pct. 7) și pct. 25), precum și art. 259 alin. (1) și alin. (2) Cod de procedură penală.

În analiza explicațiilor procurorului Igor Demciucin referitoare la pretinsa lipsă a consecințelor inacțiunilor sale, Colegiul a concluzionat că încălcările procesuale comise nu pot fi apreciate drept erori justificate, care să nu atragă răspunderea disciplinară, întrucât acestea au produs un impact semnificativ asupra principiilor care guvernează desfășurarea urmăririi penale, asupra normelor etice și deontologice, au avut efecte negative asupra drepturilor părților din dosar și au prejudiciat imaginea instituției Procuraturii.

De asemenea, a mai constatat că, deși procurorul Igor Demciucin a susținut că întârzierea nu a afectat drepturile fundamentale ale inculpatului Xxxxxx Xxxxxxx, din materialele procedurii rezultă că, la data de 30.10.2024, acesta a adresat Procurorului General o plângere prin care a solicitat pornirea procesului penal în privința procurorului Igor Demciucin, invocând anume tergiversarea trimiterii cauzei în instanța de judecată și afectarea dreptului său la un proces echitabil prin nerespectarea celerității procedurilor penale.

Colegiul a reținut că art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale garantează dreptul la un proces echitabil și la examinarea cauzei într-un termen rezonabil, iar o asemenea întârziere influențează în mod negativ percepția părților implicate și încrederea publicului în integritatea și eficiența sistemului de justiție.

De asemenea, Colegiul a accentuat că principiile responsabilității și bunei-credințe în activitatea procurorilor nu trebuie să rămână simple teze generale, ci constituie angajamente reale ale instituției Procuraturii și repere ferme în înfăptuirea justiției.

În ceea ce privește apărarea întemeiată pe pretinsa lipsă a elementului de vinovăție sub forma neglijenței grave, Colegiul a constatat contrariul.

Din perspectiva laturii subiective a faptei de întârziere a expedierii cauzei în instanța de judecată, Colegiul a reținut existența neglijenței grave din partea procurorului Igor Demciucin, astfel cum aceasta este definită de art. 38¹ alin. (2) din Legea nr. 3/2016, respectiv situația în care procurorul a admis o încălcare a normelor de drept material ori

procesual sau săvârșește o faptă prevăzută la art. 38 lit. f), fără a-și da seama de eventuala consecință prejudiciabilă a acțiunii ori inacțiunii sale, deși putea și trebuia să o prevadă, ori considerând neîntemeiată această consecință nu se va produce.

Prin urmare, analizând comportamentul procurorului și atitudinea sa față de consecințele inacțiunii sale, Colegiul a ajuns la concluzia că Igor Demciucin admitea posibilitatea încălcării normelor de drept procesual, însă a considerat în mod neîntemeiat că nu se vor produce consecințe prejudiciabile.

În opinia Colegiului de disciplină și etică, o asemenea conduită este lipsită de orice justificare rezonabilă, relevă vicii grave în conștientizarea rolului procurorului stabilit de lege și denotă o lipsă profundă de responsabilitate, incompatibilă cu statutul profesional conferit procurorului prin Constituție și lege.

La aprecierea gravității abaterilor disciplinare și la individualizarea sancțiunii disciplinare, Colegiul a avut în vedere ponderea concretă a faptelor, atitudinea procurorului față de încălcările admise, legătura de cauzalitate și consecințele directe ale faptelor săvârșite de procurorul Igor Demciucin, precum și necesitatea asigurării efectului preventiv al sancțiunilor disciplinare.

Instanța disciplinară a subliniat că prin hotărârea adoptată trebuia să se facă dovada fermității cu care sunt respectate standardele înalte impuse profesiei de procuror, astfel încât societatea să primească asigurarea că corpul profesional al procurorilor își îndeplinește atribuțiile în mod exigent și în termenele prevăzute de lege, manifestând corectitudine, integritate și onestitate.

La aplicarea sancțiunii disciplinare, Colegiul a luat în considerare și standardele europene relevante, în special Opinia nr. 13 (2018) a Consiliului Consultativ al Procurorilor Europeni – *„Independența, responsabilitatea și etica procurorilor” din 23.11.2018, potrivit căreia „orice sancțiune trebuie să fie, de asemenea, necesară, adecvată și proporțională cu abaterea disciplinară”*.

Având în vedere rolul și funcția importantă a procurorilor, Colegiul a reținut că aplicarea unor sancțiuni severe trebuie să facă obiectul unor exigențe stricte, astfel încât să nu fie afectată desfășurarea independentă și imparțială a activităților acestora, dar, în același timp, să fie asigurată răspunderea efectivă pentru încălcările comise.

Colegiul a mai subliniat că procurorii trebuie să câștige încrederea publicului printr-un comportament exemplar în toate împrejurările, tratând persoanele în mod corect, egal, respectuos și politicos, aderând permanent la cele mai înalte standarde profesionale și menținând onoarea și demnitatea profesiei prin integritate și prudență.

Sub acest aspect, împărtășirea principiilor juridice comune și a valorilor etice de către toți procurorii implicați în procesul juridic reprezintă o condiție esențială pentru buna administrare a justiției și pentru respectarea celor mai înalte standarde profesionale.

În rezultatul examinării probelor administrate în cadrul procedurii disciplinare, prin Hotărârea nr. 3-137/2025 din 05.12.2025, Colegiul de disciplină și etică a constatat săvârșirea de către procurorul Igor Demciucin, adjunct al procurorului-șef al Procuraturii mun. Chișinău, șef al Oficiului Centru, a două abateri disciplinare distincte ca natură și context.

Astfel, pentru comiterea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) și lit. f¹) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, Colegiul a aplicat sancțiunea disciplinară *muștrare*, iar pentru comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. f) din aceeași lege – sancțiunea disciplinară *retrogradarea din funcție*.

În conformitate cu prevederile pct. 65 lit. a) din Regulamentul privind organizarea activității Colegiului de disciplină și etică, prin aplicarea principiului absorbției sancțiunii disciplinare mai ușoare de către cea mai gravă, Colegiul a stabilit definitiv, pentru concursul de abateri disciplinare, sancțiunea disciplinară - retrogradare din funcție.

IV. Circumstanțele și motivele expuse în contestație

La data de 26.12.2025, procurorul Igor Demciucin a depus contestație împotriva Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-137/2025 din 05.12.2025,

În esență, contestatorul a solicitat casarea hotărârii contestate, constatarea inexistenței temeiurilor legale pentru angajarea răspunderii disciplinare și adoptarea unei noi hotărâri de încetare a procedurii disciplinare, invocând vicii de drept material și procesual, erori de calificare juridică, contradicții interne ale hotărârii și lipsa unei motivări efective.

Sinteza motivelor de contestare invocate în contestația împotriva Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-137/2025 din 05.12.2025.

Înainte de analiza criticilor pe fiecare categorie de fapte, contestatorul a formulat următoarele obiecții generale referitoare la modul de examinare a cauzei disciplinare și la calitatea motivării actului sancționator:

a) *Conexarea procedurilor disciplinare.* Igor Demciucin a notat că hotărârea contestată consemnează conexarea a două proceduri disciplinare inițiate în baza a două sesizări distincte (fapte diferite, perioade diferite, natură juridică diferită), cu efectul examinării cumulative a unor conduite autonome. Contestatarul a susținut că această conexare a afectat delimitarea clară a obiectului, a probatoriului și a încadrărilor juridice, precum și individualizarea sancțiunilor pentru fiecare abatere.

a) *Existența și tratarea sancțiunilor anterioare.* Procurorul Demciucin a invocat faptul că, prin hotărârea contestată, Colegiul nu a examinat existența unor eventuale sancțiuni anterioare pentru aceleași fapte și nu a clarificat raportul dintre măsurile anterioare dispuse în cariera sa și sancțiunea disciplinară aplicată în cauză.

b) *Contradicții interne și premise factuale neclare.* Autorul contestației a indicat existența unor inconsecvențe care afectează coerența și legalitatea hotărârii (de exemplu, calificarea naturii ședinței în care au fost prezentate informațiile; aprecierea bunei-credințe; calificarea informațiilor ca fiind „false” fără o demonstrație probatorie completă).

c) *Deficiențe de motivare* (fiind încălcat standardul unei motivări efective). Igor Demciucin a susținut că argumentele sale de apărare nu au fost examinate în mod real, principiile invocate au fost ignorate, iar sancțiunile aplicate nu sunt susținute de un raționament individualizat, ceea ce ar plasa hotărârea în afara exigențelor unui act administrativ sancționator și a garanțiilor procedurale asociate (inclusiv cele desprinse din art. 6 al Convenției europene a drepturilor omului).

În continuare, Contestatarul a formulat următorul set de critici orientate asupra încadrării ca abatere disciplinară a conduitei sale din cadrul procedurii de concurs (formularea și citirea cererii de recuzare, precum și anexarea unor materiale considerate de Colegiu ca fiind neverificate/neautentice):

a) *Interpretarea extensivă și nelegală a pct. 510 din Comentariul Codului de etică al procurorului.* Procurorul Demciucin a susținut că pct. 510 a fost utilizat ca temei pentru calificarea unui „comportament verbal neetic”, fără identificarea concretă a unui

standard profesional „unanim acceptat”, verificabil și aplicabil situației, ceea ce a transformat criteriul într-unul vag și imprevizibil.

b) *Viciu major de calificare a lecturării cererii de recuzare drept comportament verbal neetic.* Contestatarul a arătat că cererea de recuzare reprezintă un demers procedural legitim, iar lecturarea sa în cadrul ședinței ar trebui analizată în cheia exercitării unui drept procesual/instituțional, nu ca faptă autonomă de natură etică, în absența unor elemente obiective privind încălcarea standardelor de decență și tact.

c) *Lipsa autoratului și a distribuirii informațiilor anexate.* S-a invocat faptul că materialele anexate nu au fost create de contestatar, nu au fost distribuite sau mediatizate de acesta, ci au fost atașate exclusiv într-o procedură internă/instituțională, ca element contextual în sprijinul motivelor de recuzare.

d) *Denaturarea pct. 512 din Comentariul Codului de etică al procurorului.* Autorul contestației a susținut că, prin interpretarea aplicată, Colegiu a extins nejustificat obligațiile de conduită, tratând anexarea unor informații drept asumare a veridicității și a conținutului lor, fără a diferenția între invocarea contextuală a unor indicii și prezentarea unor constatări factuale definitive.

e) *Ignorarea opiniei Institutului de Filologie Română „B.P. Hașdeu”.* Contestatarul a notat că a prezentat o opinie de specialitate relevantă pentru interpretarea lingvistică a unor expresii/termeni utilizați în demers, iar hotărârea contestată ar fi omis să o valorifice în motivare.

f) *Anexarea unui text sau a unei imagini într-o procedură instituțională nu echivalează cu validarea sau susținerea afirmațiilor conținute.* Igor Demciucin a insistat asupra distincției dintre prezentarea unor materiale ca argument contextual și asumarea/confirmarea conținutului acestora.

g) *Exercitarea dreptului de recuzare versus aprecierea eronată a pretensei afectări a reputației.* În context, s-a invocat faptul că dreptul de recuzare are funcția de a proteja imparțialitatea și încrederea în procedură, iar evaluarea impactului reputațional trebuie făcută cu prudență, mai ales atunci când recuzarea este tratată instituțional ca un instrument admisibil.

h) Confuzia între calitatea de procuror și cea de candidat. Contestatorul susține că hotărârea contestată a calificat în mod eronat conduita sa din cadrul concursului drept o manifestare în exercitarea atribuțiilor de serviciu, deși, în acea situație, acesta a acționat în calitate de candidat. În opinia sa, o eventuală angajare a răspunderii disciplinare impune o analiză distinctă și riguroasă a existenței unei legături directe între fapta imputată și exercitarea funcției de procuror, legătură care, în speță, nu ar fi fost demonstrată.

i) *Lipsa vinovăției și a consecinței prejudiciabile concrete.* S-a susținut că hotărârea nu stabilește în mod clar forma vinovăției și nici consecința prejudiciabilă concretă atribuită contestatorului (dincolo de referințe generale la reputație, moral instituțional sau imagine), ceea ce ar afecta legalitatea reținerii abaterii și a individualizării sancțiunii.

Motive privind faptele reținute în legătură cu neexpedierea în termen a unei cauze penale în instanța de judecată.

În contextul celei de-a doua sesizări, contestatorul a criticat reținerea unei neglijențe grave în exercitarea atribuțiilor de serviciu, susținând că hotărârea contestată nu clarifică suficient aspectele factuale și juridice determinante pentru răspunderea disciplinară. Astfel, în esență pretenții se rezumă la următoarele:

a) *Lipsa motivării privind natura culpei și circumstanțele relevante.* Igor Demciucin a susținut că hotărârea nu explică dacă întârzierea este rezultatul unei conduite intenționate, al unei neglijențe simple ori al unor disfuncționalități administrative obiective (flux de secretariat, predare-primire, înregistrări etc.), și nu prezintă o analiză completă a contribuției personale a contestatorului la producerea întârzierii.

b) *Lipsa demonstrării prejudiciului procesual concret și a mecanismului întârzierii.* Contestatarul a solicitat clarificarea prejudiciului produs asupra procesului penal prin intervalul de timp de la întocmirea rechizitoriului până la înregistrarea cauzei în instanță, arătând că hotărârea ar trebui să demonstreze mecanismul concret al întârzierii și culpa procurorului, nu să se limiteze la aprecieri abstracte.

c) *Absența consecințelor juridice negative și caracterul formal al întârzierii.* Procurorul vizat a susținut faptul că instanța a primit și a examinat cauza, fără a se constata încălcări procedurale esențiale, iar hotărârea contestată nu identifică efecte juridice negative certe (asupra drepturilor părților ori asupra bunei administrări a justiției) și nici indicatori obiectivi ai unui prejudiciu de imagine/instituțional.

De asemenea, Igor Demciucin a formulat următoarele critici distincte privind individualizarea și proporționalitatea sancțiunilor aplicate pentru fiecare abatere, precum și privind stabilirea sancțiunii definitive prin absorbție:

a) *Lipsa unei individualizări reale a sancțiunilor pentru fiecare abatere.* S-a susținut că hotărârea nu realizează o individualizare efectivă, distinctă, pentru fiecare faptă reținută și nu explică rațiunea pentru care sancțiunea aleasă corespunde criteriilor de gravitate, circumstanțe și conduita anterioară.

b) *Proporționalitatea sancțiunii.* Potrivit autorului contestației, sancțiunile aplicate sunt excesive în raport cu gravitatea pretinselor abateri; nu s-au valorificat în mod efectiv circumstanțele atenuante (inclusiv vechimea și lipsa sancțiunilor disciplinare anterioare) și nu s-a demonstrat de ce alternative mai puțin intruzive nu ar fi fost suficiente pentru atingerea scopului preventiv.

c) *Stabilirea sancțiunii definitive prin absorbție.* Contestatarul a criticat raționamentul de concurs de abateri și absorbția sancțiunii mai ușoare de cea mai gravă, susținând că aceasta nu poate substitui obligația de individualizare și motivare pentru fiecare sancțiune și nici nu poate conduce automat la menținerea celei mai severe măsuri.

d) *Imposibilitatea sancționării cu retrogradare din funcție* (principiul *ne bis in idem*) și *lipsa obiectului sancțiunii.* Procurorul a susținut că sancțiunea retrogradării din funcție constituie, în esență, o reiterare, sub o altă formă, a unei consecințe juridice deja produse anterior, respectiv revocarea din funcția de conducere. Totodată, acesta a invocat că hotărârea contestată nu indică în mod concret funcția din care se dispune retrogradarea, omisiune ce ar echivala cu un viciu structural al actului sancționator, de natură să afecteze legalitatea și executorialitatea acestuia.

e) *Lipsa legăturii dintre fapta imputată și exercitarea atribuțiilor de serviciu.* Igor Demciucin a reiterat că faptele imputate în legătură cu concursul au fost săvârșite în calitate de candidat, iar extinderea răspunderii disciplinare asupra unor conduite fără legătura esențială dintre faptă, funcție și sancțiune ar depăși competența materială a organului disciplinar.

La fel, procurorul a mai menționat că un alt reper fundamental al controlului jurisdicțional îl constituie obligația de motivare a actului sancționator. Motivarea nu poate fi formală, declarativă sau redundantă, ci trebuie să permită identificarea clară a

raționamentului juridic care a stat la baza sancționării, precum și verificarea logicii interne a deciziei.

Potrivit acestuia, în cauza de față, Colegiul a tratat concursul de abateri ca pe un factor decisiv în sine, fără a analiza dacă faptele sunt de aceeași natură, dacă derivă din același context profesional și dacă efectele lor se suprapun. Această abordare contravine principiului răspunderii disciplinare individuale și proporționale.

În speță, Ordinul Procurorului General interimar nr. 429-p din 04.03.2024 a produs un efect sancționator real, material și ireversibil: înlăturarea contestatarului din funcția de adjunct al Procurorului General interimar, funcție de vârf în ierarhia Procuraturii, cu consecințe directe asupra carierei, reputației și statutului său profesional. Această măsură nu poate fi prezentată ca un simplu act de gestiune administrativă, ci constituie, în substanță, o reacție represivă a autorității față de conduita considerată necorespunzătoare.

Conform procurorului vizat, în jurisprudența sa, Curtea de la Strasbourg a subliniat că principiul *ne bis in idem* protejează individul nu doar împotriva dublei condamnări formale, ci și împotriva multiplicării sancțiunilor pentru aceleași fapte, chiar dacă acestea sunt îmbrăcate în forme juridice diferite. În cauza *Zolotukhin c. Rusia* (2009), Curtea a consacrat criteriul identității de fapt, stabilind că este interzisă sancționarea repetată atunci când faptele materiale care stau la baza celor două proceduri sunt, în esență, aceleași.

Aplicând acest standard la cauza de față, identitatea de fapt este evidentă și incontestabilă. Atât Ordinul Procurorului General interimar, cât și procedura desfășurată în fața Colegiului de disciplină și etică au ca fundament aceeași conduită imputată contestatorului, desfășurată în cadrul procedurii de selecție a Procurorului General, în același interval temporal și în legătură directă cu limbajul utilizat în cererea de recuzare și în susținerea acesteia. Nu există fapte noi, nu există o conduită distinctă ulterioară, nu există un context diferit care să poată justifica o a doua reacție sancționatorie.

Mai mult, Curtea Europeană a arătat că interdicția dublei sancționari nu poate fi eludată prin fragmentarea artificială a competențelor sau prin recurgerea la calificări juridice diferite ale aceleiași conduite. În cauza *Grande Stevens și alții c. Italia* (2014), Curtea a sancționat tocmai această practică, subliniind că statul nu poate aplica sancțiuni succesive, de natură represivă, sub pretextul că ele aparțin unor regimuri juridice diferite.

În acest sens, Igor Demciucin a susținut că încercarea de a prezenta intervenția Colegiului de disciplină și etică ca fiind independentă de Ordinul Procurorului General interimar nr. 429-p din 04.03.2024 este una pur formală și lipsită de substanță. În opinia sa, în realitate s-a reușit sancționarea repetată a aceleiași conduite, inițial printr-o măsură administrativă cu efect sancționator semnificativ, iar ulterior prin aplicarea unei sancțiuni disciplinare sub aparența valorificării normelor de etică profesională.

Contestatorul a mai invocat că un asemenea demers contravine principiului *ne bis in idem* și afectează securitatea juridică a procurorilor, expunându-i riscului unor sancționări multiple pentru același comportament, în funcție de circumstanțe sau de aprecierea organelor disciplinare. În această logică, etica profesională nu poate fi utilizată ca instrument de reiterare a represiunii instituționale și nici ca mecanism de „completare” sau „perfecționare” a unei sancțiuni deja aplicate.

În aceste condiții, Igor Demciucin a susținut că sancțiunea disciplinară a retrogradării din funcție este afectată de nulitate, fiind dispusă cu încălcarea principiilor legalității, securității juridice și unicității răspunderii.

În consecință, contestarul a solicitat anularea Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-137/2025 din 05.12.2025 și adoptarea unei noi hotărâri de încetare a procedurii disciplinare, invocând lipsa întrunirii elementelor constitutive ale abaterii disciplinare.

V.Examinarea contestației de către Consiliul Superior al Procurorilor

Examinarea contestației depuse de procurorul Igor Demciucin împotriva Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-137/2025 din 05.12.2025 a fost inclusă pe agenda Consiliului în cadrul mai multor ședințe (05.02.2026, 12.02.2026, 18.02.2026, 12.03.2026, 19.03.2026, 31.03.2026 și 02.04.2026).

Pentru toate ședințele, părțile au fost citate în conformitate cu dispozițiile Regulamentului cu privire la organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Procurorilor¹.

În cadrul ședințelor Consiliului, contestatarul și apărătorii său au susținut contestația, reiterând toate obiecțiile și criticile invocate în cererea scrisă, pe care le-au dezvoltat și argumentat suplimentar sub aspect factual și juridic.

În calitate de procuror vizat în procedura disciplinară de referință, Igor Demciucin a susținut contestația, reiterând, în esență, criticile formulate în scris împotriva Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-137/2025 din 05.12.2025, suplimentând, totodată, poziția prin detalieri orale și scrise privind interpretarea normelor de etică, evaluarea probelor, limitele exercitării drepturilor procedurale, respectarea dreptului la apărare și incidența principiului ne bis in idem.

Cu referire la prima speță, Igor Demciucin a insistat asupra ideii că raționamentul Colegiului de disciplină și etică, întemeiat pe pct. 510 din Comentariul Codului de etică al procurorului, este viciat încă de la premisa sa, întrucât nu identifică în mod concret standardul de conduită „unanim acceptat” pretins încălcat prin formularea și citirea cererii de recuzare. În opinia sa, hotărârea contestată nu indică existența unui consens profesional clar și verificabil și nu menționează nicio normă scrisă sau cutumiară care să interzică formularea unor suspiciuni rezonabile, prezentarea acestora într-un demers procedural ori utilizarea unor informații publice ca element contextual într-o procedură instituțională. În lipsa unei asemenea individualizări normative, noțiunea de „standard unanim acceptat” ar rămâne una vagă și abstractă, insuficientă pentru angajarea răspunderii disciplinare.

În continuare, procurorul a susținut că hotărârea contestată nu demonstrează existența unui prejudiciu real și concret adus reputației sistemului procuraturii, Colegiul neexplicând în ce mod o cerere de recuzare formulată într-o ședință oficială ar fi afectat imaginea instituției, prin ce mecanism s-ar fi produs un asemenea prejudiciu și în lipsa căror reacții publice instituționale negative, cuantificabile ori verificabile. În opinia sa, reputația instituțională nu poate fi prezumată ca fiind lezată, ci trebuie demonstrată prin elemente concrete, ceea ce în cauză nu s-ar fi realizat.

Totodată, Igor Demciucin a reiterat că calificarea lecturării cererii de recuzare drept „comportament verbal neetic” denaturează însăși natura juridică a acestui demers. Potrivit susținerilor sale, cererea de recuzare reprezintă un act juridic scris, care trebuie

¹ Aprobata prin Hotărârea CSP nr.1-420/2025 din 11.12.2025

motivată și adus la cunoștința organului competent, iar citirea acestora în ședință nu constituie nici discurs liber, nici declarație publicistică, nici manifestare informală, ci o modalitate legitimă de prezentare a unui act procedural. Din această perspectivă, contestatarul a accentuat că exercitarea unui drept procedural nu poate fi transformată într-un risc disciplinar.

Sub același aspect, procurorul a reluat argumentul potrivit căruia formulările utilizate în cererea de recuzare nu au caracter ofensator propriu-zis, întrucât expresiile reținute de Colegiu – [...] – au fost folosite, în opinia sa, cu rol descriptiv, pentru a explica contextul și motivele demersului procedural, fără a constitui insulte ori calificări jignitoare.

Igor Demciucin a dezvoltat, de asemenea, critica privind interpretarea pct. 512 din Comentariul Codului de etică al procurorului, susținând că noțiunea de „comportament exemplar” a fost transformată în mod nejustificat într-o obligație de tăcere sau conformism. În opinia sa, comportamentul exemplar nu exclude exprimarea unor suspiciuni ori critici în cadrul unei proceduri instituționale, atunci când acestea urmăresc apărarea corectitudinii procedurii și sunt formulate cu delimitarea clară dintre fapte și percepții, fără acuzații directe.

În același context, contestatarul a insistat că formularea unei cereri de recuzare în cadrul procedurii de selecție a Procurorului General reprezintă exercitarea unui drept procedural expres consacrat de lege, iar calificarea unui asemenea demers drept abatere disciplinară ar echivala, în esență, cu golirea de conținut a dreptului respectiv și cu instituirea indirectă a unei obligații de conformism, incompatibilă cu principiile legalității și securității juridice.

Separat, procurorul a accentuat criticile referitoare la metoda de interpretare lingvistică folosită de Colegiu, pe care a calificat-o drept eronată metodologic și juridic. Acesta a susținut că organul disciplinar a extras anumiți termeni din contextul lor juridic și procedural și le-a atribuit conotații speculative prin raportare la explicații lexicale generale, fără a demonstra prin ce mecanism asemenea expresii ar putea prejudicia reputația corpului profesional al procurorilor ori ar putea încălca standarde unanim acceptate de conduită. În această materie, Igor Demciucin a insistat în mod deosebit asupra selectivității probatorii de care, în opinia sa, a dat dovadă Colegiul, prin valorizarea unor definiții generale preluate dintr-o platformă online de tip dicționar și ignorarea opiniei Institutului de Filologie Română „Bogdan Petriceicu-Hașdeu”, instituție specializată, care s-a pronunțat în sensul că limbajul utilizat în cererea de recuzare este neutru, moderat și lipsit de conotații ofensatoare sau denigratoare.

Potrivit susținerilor sale, răspunsul oficial nr. 94 din 23.10.2025 al Institutului de Filologie Română are relevanță directă pentru aprecierea caracterului etic ori neetic al exprimării utilizate, întrucât experții lingviști au concluzionat că formulările analizate nu se caracterizează prin limbaj neadecvat, licențios, ofensator, vulgar, indecent sau dur, că cererea este redactată într-un registru neutru și că tonul textului este moderat, cu reținere în exprimare și fără conotații morale negative. În aceste condiții, procurorul a susținut că nici Inspekția procurorilor, nici Colegiul de disciplină și etică nu puteau formula concluzii cu caracter lingvistic prin substituirea unei expertize de specialitate.

Cu privire la materialele anexate cererii de recuzare, Igor Demciucin a reluat ideea că mesajele care conțin expresii precum [...] nu îi aparțin, nu au fost create de el și nu au fost difuzate de el în spațiul public, ci au fost utilizate exclusiv ca element contextual, pentru a ilustra percepția publică și climatul mediatic existent la acel moment. În opinia

sa, atribuirea către el a conținutului acestor mesaje sau imputarea unei intenții de atac la viața privată reprezintă o deturnare a realității faptice.

În același timp, contestatarul a reiterat că dreptul de recuzare nu este, desigur, unul absolut, însă limitarea exercitării sale trebuie să fie expres prevăzută de lege, clară și previzibilă. Or, în opinia sa, Colegiul nu a indicat nicio normă legală sau etică ce ar interzice utilizarea unor informații neverificate ca element contextual într-un cadru instituțional și fără intenția de a le valida ori de a le disemina public. De asemenea, a susținut că referirea la necesitatea menținerii unui pretins „echilibru între drepturile individuale și interesul public” rămâne formală în lipsa unei demonstrații concrete a interesului public lezată și a unui conflict real între exercitarea dreptului de recuzare și protecția reputației persoanelor vizate.

În completare, procurorul a accentuat că hotărârea contestată nu administrează probe care să demonstreze neadevărul informațiilor invocate, nu face trimitere la constatări oficiale, expertize sau hotărâri care să le infirme conținutul și nu arată dacă a fost efectuată o verificare reală a veridicității acestora. În lipsa unei asemenea demonstrații, calificarea informațiilor drept „false” ar reprezenta, în opinia sa, nu o concluzie juridică, ci o simplă presupunere.

Un alt argument dezvoltat oral a vizat teza Colegiului potrivit căreia un procuror s-ar afla „în exercitarea atribuțiilor de serviciu” inclusiv atunci când participă la concursuri pentru ocuparea unor funcții în sistemul Procuraturii. Igor Demciucin a susținut că participarea la un concurs nu reprezintă exercitarea atribuțiilor funcției deținute, ci exercitarea unui drept individual de carieră profesională, în calitate de candidat într-o procedură administrativă distinctă. În opinia sa, în cadrul unei asemenea proceduri, procurorul nu acționează ca titular al puterii publice, nu emite acte și nu exercită competențe funcționale, astfel încât asimilarea automată a participării la concurs cu exercitarea funcției extinde nepermis sfera răspunderii disciplinare.

Totodată, procurorul a susținut că hotărârea contestată nu identifică niciun drept fundamental concret pretins încălcat, nu indică norma constituțională sau legală incidentă și nu explică mecanismul juridic prin care exercitarea dreptului procedural de a formula o cerere de recuzare ar fi produs o asemenea încălcare. Afirmațiile privind atingerea adusă „onoarei”, „probității profesionale” sau „prestigiului Procuraturii” au fost calificate de acesta drept aprecieri generale și abstracte, nesusținute prin demonstrarea unui prejudiciu real, concret și individualizat. În aceeași logică, a contestat și afirmația potrivit căreia acțiunile sale ar fi „înjosit onoarea, reputația și demnitatea” colegilor procurori, arătând că singurul element invocat în acest sens este declarația Alionei Nesterov, care, în opinia sa, exprimă o percepție subiectivă ce nu poate substitui demonstrarea unui prejudiciu obiectiv și verificabil.

Cu referire la a doua speță, legată de neexpedierea în termen a cauzei penale nr.xxxxxxxxxx în instanța de judecată, Igor Demciucin a reiterat că și-a îndeplinit integral atribuțiile procesuale, întocmind și semnând rechizitoriul și dispunând trimiterea cauzei în instanță. Din perspectiva art. 20 din Codul de procedură penală, acesta a susținut că nu a existat din partea sa nicio inactivitate procesuală, niciun refuz de a efectua acte procesuale și nicio folosire abuzivă a procedurilor, iar orice întârziere survenită la nivelul registraturii sau al secretariatului nu poate fi convertită într-o pretinsă încălcare a termenului rezonabil imputabilă personal procurorului de caz.

În același context, contestatarul a subliniat că în această cauză nu a existat o constatare oficială a încălcării termenului rezonabil de către instanță, nu a fost dispusă

vreo măsură de remediere pe acest temei și nu a fost pronunțată vreo hotărâre de constatare a încălcării art. 6 CEDO. În lipsa unei asemenea constatări și în absența unui prejudiciu concret, invocarea art. 20 din Codul de procedură penală ar rămâne, potrivit poziției sale, la nivel teoretic.

Procurorul a reluat, de asemenea, argumentele întemeiate pe *Instrucțiunea privind ținerea lucrărilor de secretariat și arhivă în procuraturile teritoriale și specializate*, arătând că documentele de ieșire sunt înregistrate și primesc număr și dată de către secretariatul procuraturii, în timp ce procurorul redactează conținutul actului, fără a aplica personal numărul de ieșire. În opinia sa, faptul că actul de înaintare nu purta număr și dată de ieșire reflectă neîndeplinirea obligațiilor de către secretariat, la acel moment afectat de lipsa personalului și nu poate fi imputat procurorului în plan disciplinar. În aceeași logică, a susținut că nu îi revine obligația de a completa personal registrul de evidență a cauzelor expediate, atribuția sa limitându-se la predarea dosarului pentru înregistrare.

Pe lângă aceste argumente de fond, Igor Demciucin și-a suplimentat poziția orală cu un set amplu de critici referitoare la legalitatea însăși a declanșării procedurii disciplinare. Acesta a susținut că, la datele relevante, Procurorul General, fie și interimar, nu era prevăzut de art. 43 alin. (1) din Legea nr. 3/2016 ca subiect distinct cu drept propriu de sesizare disciplinară și că, într-o materie de natură disciplinară, competența trebuie interpretată strict, iar nu extensiv. În opinia sa, declanșarea procedurii în temeiul unor sesizări formulate de o persoană care nu se regăsea printre titularii expres prevăzuți de lege echivalează cu inițierea procedurii în lipsa unui temei legal valabil, afectând însăși legalitatea actului de sesizare și, prin ricoșeu, întregul parcurs al procedurii.

În susținerea acestei teze, procurorul a invocat că abia prin Legea nr. 257/2025, intrată în vigoare la 21.08.2025, art. 43 alin. (1) din Legea nr. 3/2016 a fost completat cu lit. c¹), prin care s-a prevăzut expres că au dreptul de a înainta sesizarea și „Procurorul General și adjuncții acestuia”. În opinia sa, această intervenție legislativă confirmă implicit că, la momentul formulării sesizărilor din 19.03.2024 și 20.11.2024, Procurorul General nu era titular al dreptului de sesizare disciplinară, iar introducerea ulterioară a acestei competențe nu poate valida retroactiv sesizările anterioare. În același context, a susținut că ex-Procurorul General Ion Munteanu nu avea dreptul să înainteze Secretariatului Consiliului Superior al Procurorilor sesizările nr. 152s/24 și nr. 333s/24.

Igor Demciucin a formulat, de asemenea, critici privind respectarea dreptului la apărare în fața Colegiului de disciplină și etică. Acesta a arătat că admiterea în procedură a unui pretins reprezentant al autorului sesizărilor, fără prezentarea împuternicirilor tuturor participanților și fără punerea în discuție a acestei chestiuni, a afectat contradictorialitatea și echilibrul procedural. Totodată, a susținut că decizia protocolară de examinare a cauzei în ședință închisă, contrar pct. 32 din Regulament, a afectat dreptul la un proces echitabil, inclusiv sub aspectul publicității ședinței ca mecanism de control public asupra administrării justiției, invocând în acest sens jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în cauzele Krestovskiy, Riepan și Filat.

În continuare, procurorul a insistat asupra afectării dreptului la apărare prin limitarea timpului și a înlesnirilor necesare pregătirii apărării, arătând că termenul acordat pentru studierea materialelor și formularea poziției sale a fost insuficient în raport cu complexitatea și volumul cauzei. În susținerea acestei critici, a făcut trimitere la art. 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, la art. 6 § 3 lit. b)

CEDO și la cauzele *Krbcher și Moller împotriva Elveției (dec.)*, *Bonzi împotriva Elveției (dec.)*, *OAO Neftyanuya Kompaniya Yukos împotriva Rusiei, pct. 540*, și *Gregacevic împotriva Croației, pct. 51*, subliniind că procedura nu poate fi accelerată în detrimentul drepturilor apărării. În aceeași logică, a descris un șir de incidente procedurale legate de imposibilitatea avocatului ales de a participa la ședințe, pe care le-a prezentat ca ilustrând un tipar de ignorare sistematică a drepturilor apărării și de formalizare excesivă a procedurii.

Totodată, procurorul a susținut că refuzul Colegiului de a audia martorul Xxxxxx Xxxxxxx a afectat în mod direct dreptul său de a interoga martorii acuzării și de a contesta consistența acuzațiilor formulate.

În fine, Igor Demciucin a invocat în mod expres depășirea termenelor legale de desfășurare a procedurii disciplinare și intervenirea prescripției răspunderii disciplinare. Acesta a arătat că verificarea sesizării nr. 152s/24 de către Inspekția procurorilor s-ar fi realizat cu depășirea semnificativă a termenului prevăzut de art. 47 alin. (1) din Legea nr. 3/2016, iar hotărârea Colegiului nr. 3-137/2025 ar fi fost adoptată după termene mult superioare celui orientativ prevăzut de art. 50 alin. (6) din aceeași lege. Pe această bază, a susținut că, pentru faptele reținute în cauza nr. 333s/24, termenul de prescripție a expirat la 28.10.2025, iar pentru faptele reținute în cauza nr. 152s/24, termenul de prescripție a expirat la 22.02.2026.

În ansamblu, Igor Demciucin a susținut că procedura disciplinară desfășurată împotriva sa este afectată de vicii de legalitate privind sesizarea, administrarea și aprecierea probelor, respectarea contradictorialității și a dreptului la apărare, interpretarea normelor de etică și de procedură, precum și de depășirea termenelor legale și intervenirea prescripției, solicitând înlăturarea consecințelor disciplinare reținute în privința sa.

Cu titlu de informarea, se remarcă că, în ședința Consiliului din 19.03.2026, procurorul Igor Demciucin a înaintat o cerere privind sesizarea Curții Constituționale în vederea exercitării controlului de constituționalitate asupra unor prevederi din Legea nr.241 din 10.07.2025 *pentru modificarea unor acte normative (evaluarea performanțelor judecătorilor și procurorilor)*.

În speță, acesta a solicitat exercitarea controlului de constituționalitate asupra art.XI din legea menționată, prin care articolul VI din Legea nr.200/2023 *pentru modificarea unor acte normative (îmbunătățirea mecanismului de selecție, evaluare și răspundere disciplinară a procurorilor)* a fost completat cu alineatul (9¹) cu următorul cuprins: „(9¹) prevederile de la art.II pct.15 în parte ce modifică art.73 alin.(1) se aplică în privința tuturor membrilor Consiliului Superior al Procurorilor aflați în funcție la data intrării în vigoare a prezentei legi.”.

Avocații Alina Ursu și Ion Ticu, în susținerea contestației formulate, în interesele procurorului Igor Demciucin, au solicitat anularea în tot a Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-137/2025 din 05.12.2025, în calitate de act administrativ individual defavorabil și emiterea unei noi hotărâri prin care procedura disciplinară să fie încetată, pe motivul inexistenței abaterilor disciplinare imputate, iar, subsidiar, pe motivul intervenirii prescripției răspunderii disciplinare.

În esență, reprezentanții procurorului Igor Demciucin au susținut că hotărârea contestată a fost emisă cu încălcarea gravă a exigențelor de legalitate și temeinicie, afectând drepturile fundamentale ale procurorului Igor Demciucin și contravenind principiului legalității consacrat de art. 21 din Codul administrativ, dispozițiilor Legii

nr.3/2016 cu privire la Procuratură, precum și normelor Codului administrativ referitoare la emiterea, motivarea și controlul actelor administrative individuale defavorabile. În opinia acestora, actul contestat este afectat de vicii esențiale care îi răstoarnă prezumția de legalitate și îl fac susceptibil de anulare în temeiul art. 141 din Codul administrativ, procurorul Igor Demciucin fiind titularul unui drept vătămat, în sensul art. 17 din Codul administrativ și al art. 53 din Constituție.

Avocata Alina Ursu a subliniat că hotărârea contestată trebuia analizată nu doar prin prisma regulamentelor interne ale Consiliului Superior al Procurorilor și ale Colegiului de disciplină și etică, ci și în raport cu normele generale ale dreptului administrativ, inclusiv cele referitoare la procedura prealabilă, motivarea actului administrativ, dreptul de a fi audiat și obligația autorității de a examina efectiv argumentele și probele prezentate de partea vizată.

Un capitol central al susținerilor formulate de avocata Alina Ursu a vizat pretinsa încălcare a dreptului la apărare. În acest sens, s-a arătat că, deși procurorul Igor Demciucin a solicitat acordarea unui termen pentru angajarea unui avocat, iar ulterior apărătorii au cerut un termen rezonabil pentru studierea materialelor dosarului și pregătirea apărării, Colegiul a refuzat, în mod neîntemeiat, acordarea unui termen adecvat, fixând ședințele într-un interval scurt de timp și respingând repetat cererile de amânare fără o motivare efectivă și fără examinarea reală a circumstanțelor invocate. Potrivit avocatei, această conduită a limitat posibilitatea efectivă de pregătire a apărării, de administrare a probelor și de formulare a unor apărări complete și contradictorii, ceea ce contravine art. 26 din Constituție, art. 40 și art. 94 din Codul administrativ, art. 50 din Legea cu privire la Procuratură, precum și exigențelor art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În același context, Alina Ursu a invocat și existența unor ingerințe inadmisibile în relația client–avocat, arătând că inspectorul-șef ar fi sugerat, fără temei legal, schimbarea apărătorului ales, fapt apreciat ca fiind incompatibil cu principiile independenței profesiei de avocat și cu exigențele unui echilibru procedural real.

Totodată, avocata a susținut că hotărârea Colegiului nu reflectă în mod real poziția procurorului vizat și a apărătorilor săi, întrucât nu ar analiza efectiv argumentele și probele prezentate. Sub acest aspect, a fost invocată încălcarea obligației de motivare prevăzute de art. 31 și art. 118 din Codul administrativ, precum și a dreptului de a fi audiat. În opinia acesteia, procedura disciplinară a fost orientată predominant spre sancționare, fiind caracterizată de o abordare formală și, în esență, punitivă.

Cu privire la episodul referitor la cererea de recuzare formulată împotriva membrei Consiliului Superior al Procurorilor, Aliona Nesterov, avocatul Ion Ticu a susținut că acest capăt trebuia analizat distinct de celelalte aspecte ale cauzei, întrucât avea obiect propriu și parcurs procedural separat. S-a arătat că sesizarea Procurorului General interimar din 19.03.2024 a vizat inclusiv cererea de recuzare formulată în ședința Consiliului din 22.02.2024, iar, în urma verificării, Inspekția procurorilor a separat în fapt rezultatele examinării, episodul referitor la Aliona Nesterov fiind transmis Colegiului, în timp ce episodul referitor la Dumitru Obadă a fost închis pentru lipsa temeiului de tragere la răspundere disciplinară. Potrivit avocatului, această împrejurare demonstrează că însuși organul de verificare nu a tratat cele două segmente ale cererii de recuzare ca pe un bloc indivizibil, ci a constatat soluții diferite.

Avocatul Ion Ticu a mai invocat că, în cauza de față, obiectul procedurii disciplinare a rămas exclusiv cererea de recuzare formulată față de Aliona Nesterov și

că, la 22.02.2024, în cadrul interviului pentru funcția de Procuror General, după respingerea unei cereri de amânare, Igor Demciucin a formulat cerere de recuzare, inclusiv împotriva membrei CSP Aliona Nesterov, cerere întocmită în scris, citită în plen și examinată ulterior, în partea care o privea pe aceasta, în ședință închisă. Hotărârea Colegiului consemna că, prin Hotărârea CSP nr. 1-67/2024 din 22.02.2024, cererea de recuzare împotriva Alionei Nesterov a fost admisă, ca urmare aceasta nu a participat în componența Consiliului pentru desfășurarea concursului. Totodată, Consiliul reținuse expres că argumentele prezentate puteau trezi suspiciuni privind obiectivitatea persoanei și caracterul veritabil al concursului, motivul invocat putând justifica neîncrederea unui participant implicat.

În viziunea avocatului Ion Ticu, acest element are caracter determinant, întrucât nu este vorba despre un demers procedural respins ca evident nefondat, ci despre o cerere admisă, care a produs efectul juridic urmărit. În aceste condiții, a susținut că simpla formulare și susținere a unei cereri de recuzare admise nu poate fi tratată, prin ea însăși, drept abatere disciplinară. Potrivit acestuia, hotărârea Colegiului nu explică suficient de clar de ce un act procedural valid și eficient în planul procedurii de concurs ar deveni, simultan, culpabil în plan disciplinar.

Același avocat a arătat că, pentru a depăși această dificultate, Colegiul și-ar fi mutat accentul de la existența dreptului procedural la maniera în care acesta a fost exercitat, susținând că anumite enunțuri din cererea de recuzare și anexele acesteia ar fi depășit exigențele de discreție, tact și rezervă, afectând reputația persoanelor vizate și prestigiul Procuraturii. În opinia sa, această re poziționare nu este suficientă, întrucât lipsește o delimitare clară între actul procedural de recuzare și conduita pretins disciplinară, deși cererea de recuzare trebuie analizată potrivit standardului propriu al îndoielii rezonabile privind imparțialitatea sau obiectivitatea, iar nu potrivit unui standard de certitudine absolută sau de constatare jurisdicțională definitivă.

Tot în legătură cu acest episod, Ion Ticu a susținut că formulările incriminate, precum [...], nu descriu, în opinia sa, o realitate constatată definitiv, ci urmăresc să construiască ideea unei relații profesionale și ierarhice suficient de apropiate pentru a pune în discuție aparența de obiectivitate a evaluării. Din această perspectivă, a afirmat că hotărârea Colegiului nu a identificat un vocabular insultător în sens strict și nici nu a demonstrat care expresie concretă ar depăși limita suspiciunii procedurale pentru a deveni denigratoare.

Atât Alina Ursu, cât și Ion Ticu au criticat tratamentul acordat probelor lingvistice, arătând că la dosar a fost prezentat răspunsul oficial nr. 94 din 23.10.2025 al Institutului de Filologie Română „Bogdan Petriceicu-Hașdeu”, potrivit căruia formulările utilizate în cererea de recuzare au un caracter neutru, moderat și lipsit de expresii jignitoare ori indecente. Ignorarea acestei opinii de specialitate a fost calificată drept o afectare serioasă a credibilității și legalității soluției. Totodată, s-a susținut că materialele preluate din „XXXXXXXXX” aveau un rol contextual, iar nu unul de dovedire definitivă a adevărului, iar chiar Consiliul confirmase că admiterea recuzării nu se întemeiase pe respectivele materiale, ci pe relația profesională și ierarhică.

În aceeași ordine de idei, Ion Ticu a evidențiat o pretinsă contradicție internă a hotărârii privind modul de citire a cererii de recuzare: pe de o parte, s-ar sugera că aceasta trebuia formulată în ședință închisă, iar pe de altă parte, se recunoaște că ședința a fost deschisă și cererea a fost citită în plen. În opinia sa, această neclaritate factuală

este relevantă, întrucât nu poate fi imputată autorului o încălcare dacă însuși cadrul procedural a fost organizat de Consiliu.

De asemenea, reprezentanții procurorului au contestat concluzia privind existența prejudiciului, susținând că afirmația potrivit căreia onoarea și reputația Alionei Nesterov ar fi fost lezate nu este susținută prin probe obiective suficiente, ci doar prin declarații subiective. Totodată, au arătat că hotărârea nu trasează în mod clar linia dintre critica procedurală legitimă și afirmațiile denigratoare, deși raporturile profesionale și ierarhice pot influența aparența de obiectivitate și sunt, prin natura lor, susceptibile de a fi examinate în cadrul unei cereri de recuzare.

Apărătorii au mai susținut că nu a fost demonstrat nici elementul subiectiv al abaterii, în sensul existenței unei intenții de prejudiciere a persoanei vizate, cererea fiind formulată în mod procedural, depusă organului competent și, mai mult, admisă. De asemenea, au invocat că hotărârea utilizează o bază normativă amplă, dar nu demonstrează punctual în ce mod fiecare formulare concretă ar fi încălcat dispozițiile invocate.

Cu privire la episodul legat de cauza penală nr. xxxxxxxxxx, trimisă la Judecătoria Comrat, sediul Vulcănești, avocatul Ion Ticu a susținut că analiza trebuia concentrată asupra temeiului juridic corect, nu asupra simplei constatări a intervalului de timp dintre data întocmirii rechizitoriului și data înregistrării cauzei la instanță. Potrivit acestuia, problema nu constă în existența întârzierii în sine, ci în întrebarea dacă această întârziere poate fi calificată drept neglijență gravă disciplinară imputabilă personal procurorului Igor Demciucin.

În acest sens, Ion Ticu a arătat că hotărârea Colegiului concluzionează că procurorul a reținut cauza prea mult timp, încălcând normele privind termenul rezonabil, însă această construcție juridică ar fi insuficientă, întrucât nu demonstrează legătura directă dintre întârziere și culpa personală a procurorului. O procedură disciplinară, în viziunea sa, trebuie să demonstreze fapta concretă, obligația încălcată, posibilitatea efectivă de acțiune și forma vinovăției cerută de lege; simpla succesiune cronologică nu este suficientă.

Totodată, acesta a insistat asupra delimitării dintre obligațiile procesuale ale procurorului și sarcinile administrative de secretariat. În opinia sa, dacă întocmirea rechizitoriului și sesizarea instanței intră în sfera atribuțiilor procurorului, înregistrarea documentelor și expedierea fizică a lor intră în competența personalului auxiliar. Din această perspectivă, eventualele deficiențe administrative ulterioare nu ar putea fi atribuite automat procurorului ca neglijență disciplinară.

În continuare, a reproșat hotărârii contestate că nu a analizat contextul instituțional concret: complexitatea cauzei, lipsa personalului, schimbările succesive de funcție ale lui Igor Demciucin și actul de predare-primire, care, în opinia sa, ar demonstra predarea responsabilă a materialelor. Totodată, s-a susținut că declarațiile martorului Alexei Buțenco nu oferă probe directe ale culpabilității procurorului, ci doar indicii asupra unor aspecte administrative neclare.

Sub un alt aspect, atât Ion Ticu, cât și Alina Ursu au invocat lipsa prejudiciului concret. S-a arătat că întârzierea nu a provocat nulitatea vreunui act, pierderea de probe sau imposibilitatea examinării cauzei. În lipsa unui prejudiciu demonstrat, sancțiunea disciplinară s-ar întemeia pe o presupunere, și nu pe o demonstrație efectivă.

În concluzie, reprezentanții procurorului au susținut că problema de fond, în acest episod, nu este întârzierea în sine, ci transformarea ei într-o culpă disciplinară personală.

În opinia lor, hotărârea Colegiului a transformat un rezultat administrativ nefavorabil într-o neglijență gravă, fără a analiza în mod concret rolul procurorului, disfuncționalitățile administrative, relevanța probelor și existența unui prejudiciu efectiv.

Cu privire la sancțiunile aplicate, avocații au susținut că acestea sunt nelegale, insuficient motivate și disproporționate. Referitor la episodul legat de Aliona Nesterov, s-a arătat că sancțiunea retrogradării nu poate fi menținută, chiar și dacă s-ar trece peste discuțiile privind însăși existența abaterii. Potrivit acestora, hotărârea Colegiului nu demonstrează de ce această sancțiune era juridic disponibilă, necesară și corect individualizată în raport cu situația concretă a lui Igor Demciucin.

În acest sens, a fost invocată lipsa determinării sancțiunii, întrucât nu ar fi fost precizată funcția din care se dispune retrogradarea și nici poziția juridică rezultată, această neclaritate afectând însăși substanța sancțiunii. Totodată, s-a invocat existența unei duble reacții sancționatorii, susținându-se că Ordinul Procurorului General nr.429-p din 04.03.2024 produsese deja pierderea funcției de adjunct, astfel încât retrogradarea aplicată ulterior pentru același episod ar reprezenta o reiterare represivă nejustificată.

Avocații au mai susținut că lipsește legătura dintre episodul Nesterov și atribuțiile de serviciu ale procurorului, întrucât fapta ar fi avut loc în contextul participării la un concurs, în calitate de candidat, iar nu în exercitarea atribuțiilor de procuror ierarhic. În opinia acestora, aplicarea unei sancțiuni de carieră pentru o conduită care nu se plasează în exercitarea atribuțiilor de serviciu ar reprezenta o extindere artificială a răspunderii disciplinare.

S-a invocat, de asemenea, lipsa unei evaluări reale a proporționalității sancțiunii. Potrivit Alinei Ursu și lui Ion Ticu, Colegiul nu ar fi realizat o analiză comparativă a sancțiunilor posibile, nu ar fi justificat necesitatea unei măsuri atât de severe și nu ar fi luat în considerare elementele atenuante, precum conduita profesională anterioară, vechimea de peste 15 ani în sistem, lipsa antecedentelor disciplinare și absența unui prejudiciu concret demonstrat. În această logică, sancțiunea ar apărea mai degrabă ca un instrument de mesaj instituțional decât ca un mijloc de corecție juridică individualizată.

Referitor la episodul întârzierii transmiterii dosarului în judecată, Ion Ticu a susținut că și sancțiunea muștrării este nelegală și insuficient individualizată. S-a arătat că hotărârea Colegiului ar fi pornit de la simpla constatare a unui interval de timp între data rechizitoriului și data înregistrării cauzei la instanță și ar fi concluzionat aproape automat că se impune sancțiunea, fără un raționament complet privind obligația încălcată, conduita concretă a procurorului, forma vinovăției, consecințele efective și caracterul proporțional al măsurii.

Același apărător a reiterat și în acest context lipsa demonstrării unui prejudiciu concret, lipsa individualizării rolului efectiv al procurorului în circuitul dosarului, absența unei motivări efective a laturii subiective și nevalorificarea circumstanțelor atenuante, precum vechimea în funcție, lipsa antecedentelor disciplinare, disfuncționalitățile administrative și lipsa personalului auxiliar. În opinia sa, hotărârea ar trece prea rapid de la constatarea unor nereguli la aplicarea sancțiunii, fără a justifica necesitatea intervenției disciplinare.

Un alt aspect invocat de avocatul Ion Ticu a fost intervenirea prescripției răspunderii disciplinare. Potrivit acestuia, la data examinării contestației termenul de prescripție pentru cauza nr. 333s/24 expirase la 28.10.2025, iar pentru cauza nr. 152s/24

la 22.02.2026, împrejurare care, în opinia sa, înlătură prin ea însăși posibilitatea legală de menținere a actului sancționator. S-a susținut că termenele legale de desfășurare a procedurilor disciplinare au fost depășite în mod evident, atât în faza verificărilor, cât și în cea a examinării cauzelor și a pronunțării hotărârilor.

Totodată, Ion Ticu a susținut că normele tranzitorii din Legea nr. 200/2023 privind suspendarea procedurilor aflate în derulare nu sunt aplicabile în aceste cauze, întrucât procedurile disciplinare nu erau pendinte la momentul publicării legii. În opinia sa, chiar și o eventuală încercare de aplicare a acestor norme nu ar putea conferi autorității un avantaj juridic derivat din propria neexecutare a obligațiilor legale, o asemenea interpretare fiind contrară principiilor legalității și securității juridice.

În ansamblu, Alina Ursu și Ion Ticu au susținut că Hotărârea Colegiului de disciplină și etică nr. 3-137/2025 este rezultatul unei proceduri afectate de multiple vicii de legalitate și temeinicie: încălcarea dreptului la apărare, nerespectarea principiului contradictorialității, administrarea selectivă a probelor, ignorarea probelor favorabile, lipsa unei motivări efective, exercitarea arbitrară a dreptului discreționar, aplicarea disproporționată a sancțiunilor și intervenirea prescripției răspunderii disciplinare.

În consecință, au solicitat admiterea contestației, casarea hotărârii contestate și încetarea procedurii disciplinare în privința procurorului Igor Demciucin.

Inspectorul-șef al Inspecției procurorilor, Mircea Roșioru, precum și inspectorul Igor Eșanu, au susținut, în esență, argumentele și concluziile expuse în deciziile adoptate, reiterând temeinicia constatărilor de fapt și legalitatea încadrării juridice a faptelor imputate procurorului Igor Demciucin, dezvoltând în ședințe susținerile verbale cu precizări și clarificări relevante.

Astfel, cu referire la sesizarea nr. 152s/24, inspectorul-șef Mircea Roșioru a subliniat că exercitarea dreptului de a formula cereri de recuzare nu poate fi disociată de obligația de bună-credință și de respectarea limitelor legale și deontologice. În acest sens, a invocat jurisprudența Curții Supreme de Justiție privind interzicerea abuzului de drept procesual, arătând că disponibilitatea procesuală nu poate justifica utilizarea unor mijloace care contravin legii sau afectează drepturile și interesele legitime ale altor persoane.

Inspectorul-șef a accentuat că procurorul Igor Demciucin a acționat în deplină cunoștință de cauză, având posibilitatea efectivă de a verifica veridicitatea informațiilor utilizate, inclusiv prin raportare la propriile cunoștințe și experiență profesională. În special, a relevat că anumite afirmații din materialele anexate – inclusiv cele în care însuși procurorul era indicat drept „sursă” – nu puteau fi considerate credibile, ceea ce impunea, în mod evident, excluderea lor din orice demers procedural.

Totodată, Mircea Roșioru a evidențiat că procurorul vizat nu doar că a colectat și utilizat informații provenite din surse neverificabile, dar le-a și valorificat în mod deliberat, într-un context public, amplificând impactul acestora. În opinia sa, o asemenea conduită depășește sfera unei strategii procesuale legitime și intră în zona unei abateri de la standardele de integritate profesională, întrucât presupune operarea conștientă cu informații false sau neconfirmate.

Un alt aspect subliniat de inspectorul-șef a vizat existența unui interval suficient de timp între momentul documentării și momentul prezentării cererii de recuzare, perioadă în care procurorul putea reflecta asupra conținutului și implicațiilor afirmațiilor formulate. În aceste condiții, s-a concluzionat că nu poate fi reținut un caracter spontan al conduitei, ci dimpotrivă, o asumare deliberată a acesteia.

Referitor la proba cu opinia Institutului de Filologie Română „B.P. Hașdeu”, Mircea Roșioru a arătat că aceasta nu poate fi considerată determinantă, întrucât analiza lingvistică a fost realizată în mod izolat, fără a lua în considerare anexele (n.a. – *capturile de imagini*) și contextul concret în care afirmațiile au fost formulate și prezentate. Or, în lipsa acestei contextualizări, concluziile nu pot reflecta pe deplin caracterul și impactul real al discursului utilizat.

Sub aspectul prejudiciului, inspectorul-șef a subliniat că acesta nu trebuie privit ca o noțiune abstractă, ci ca o consecință logică și directă a comportamentului adoptat. În opinia sa, afirmațiile utilizate și modalitatea de prezentare a acestora s-a făcut cu încălcarea obligației de reținere și prudență în exprimarea publică (*obligația de rezervă*). Obligația de rezervă derivă din statutul profesional al procurorilor și are ca scop protejarea imparțialității justiției și menținerea încrederii publicului în sistemul Procuraturii. Or, în afara oricărui dubiu, manifestările dlui procuror Demciucin au indus percepția existenței unor comportamente incompatibile cu funcțiile exercitate la nivelul conducerii Procuraturii, afectând astfel atât reputația persoanelor vizate, cât și imaginea instituției în ansamblu.

În ceea ce privește latura subiectivă, Mircea Roșioru a reiterat că fapta a fost săvârșită cu intenție indirectă, arătând că procurorul Igor Demciucin, deși nu a urmărit în mod direct producerea consecințelor prejudiciabile, a prevăzut posibilitatea survenirii acestora și a acceptat-o, asumându-și implicit riscul afectării reputației colegilor și a instituției.

Totodată, a fost clarificată și distincția dintre încetarea mandatului de adjunct al Procurorului General și răspunderea disciplinară, subliniindu-se că pierderea încrederii în plan managerial reprezintă un mecanism administrativ distinct, care nu exclude și nu substituie răspunderea disciplinară pentru faptele săvârșite.

Cu referire la sesizarea nr. 333s/24, inspectorul Igor Eșanu a susținut că întârzierea de peste 1 an și 11 luni în expedierea cauzei penale în instanța de judecată nu poate fi justificată prin invocarea unor disfuncționalități administrative sau a unor circumstanțe obiective. Acesta a evidențiat că între momentul întocmirii rechizitoriului și cel al schimbării funcției, procurorul dispunea de un interval suficient pentru a-și îndeplini obligațiile legale.

Inspectorul a detaliat mecanismul procedural de transmitere a cauzei penale în instanță, arătând că acesta presupune o succesiune clară de acțiuni – întocmirea și datarea actelor, înregistrarea în registrele de evidență, transmiterea către secretariat și expedierea efectivă, toate fiind reglementate expres de normele procesual-penale și de actele interne ale Procuraturii. În acest context, lipsa oricăror dovezi privind parcurgerea acestor etape, în special predarea dosarului către secretariat, confirmă caracterul imputabil al inacțiunii.

Igor Eșanu a mai subliniat că neexpedierea cauzei penale într-un termen rezonabil nu constituie o simplă deficiență administrativă, ci o încălcare directă a obligațiilor procesuale ale procurorului, având consecințe asupra dreptului părților la un proces echitabil. În acest sens, a fost evidențiată existența unei legături de cauzalitate evidente între conduita procurorului și prejudiciul produs.

De asemenea, inspectorul a respins argumentul potrivit căruia nu ar exista o urmarea prejudiciabilă concretă, arătând că impactul negativ asupra percepției părților și asupra încrederii publicului în sistemul de justiție reprezintă o consecință inerentă unei asemenea inacțiuni prelungite.

Sub aspectul formei vinovăției, s-a reținut că procurorul era conștient de obligațiile sale legale și de consecințele neîndeplinirii acestora, însă a manifestat o atitudine de neglijență gravă, apreciind în mod eronat că inacțiunea sa nu va produce efecte.

Reprezentantul Procuraturii Generale, Sergiu Bursacovschi, a subscris argumentelor prezentate de Inspekția procurorilor, solicitând respingerea contestației cu menținerea Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr.3-137/2025 din 05.12.2025.

VI. Motivarea soluției Consiliului Superior al Procurorilor

Consiliul Superior al Procurorilor, analizând contestația formulată de procurorul Igor Demciucin, argumentele prin care acesta și-a exprimat dezacordul față de soluția pronunțată prin Hotărârea Colegiului de disciplină și etică, poziția avocaților Alina Ursu și Ion Ticu, pozițiile reprezentanților Inspekției procurorilor și ale reprezentantului Procuraturii Generale, precum și întregul material al cauzei și aspectele relevante ale procedurii disciplinare, constată că soluția adoptată de Colegiul de disciplină și etică este legală și temeinică, motiv pentru care contestația urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

Pentru susținerea concluziei formulate, vor fi expuse în continuare raționamentele de fapt și de drept care au fundamentat decizia Consiliului Superior al Procurorilor în prezenta cauză.

Consiliul reține că examinarea procedurii disciplinare presupune, în mod necesar, identificarea faptelor imputate, evaluarea materialului probator, determinarea formei de vinovăție, analizarea poziției de apărare, precum și aprecierea circumstanțelor agravante și atenuante, inclusiv a tipului de sancțiune aplicate. În acest cadru, Consiliul urmează să verifice dacă faptele reținute întrunesc elementele constitutive ale abaterilor disciplinare, dacă acestea au fost corect încadrate juridic, dacă sancțiunea a fost individualizată în mod echitabil și dacă normele de drept au fost interpretate și aplicate cu respectarea principiului proporționalității.

Totodată, Consiliul reține că traseul profesional al procurorului Igor Demciucin, începând cu anul 2010 însumează 16 de ani de activitate în cadrul Procuraturii, exercitați în diverse funcții, inclusiv superioare de conducere.

Relevanța evidențierii acestui traseu profesional constă în faptul că un asemenea stagiul îndelungat presupune nu doar experiență practică acumulată, ci și însușirea deplină a standardelor de conduită, a obligațiilor procedurale și a exigențelor de rezervă și prudență aferente funcției de procuror. Prin urmare, acest element constituie un reper obiectiv la aprecierea gravității faptelor imputate și a măsurii în care contestatarul putea și trebuia să prevadă consecințele conduitei sale.

Prezenta procedură disciplinară reprezintă rezultatul investigațiilor efectuate de către Inspekția procurorilor în privința procurorului Igor Demciucin, consemnate în Deciziile Inspekției procurorilor din 26.11.2024 și 24.12.2024, transmise ulterior Colegiului de disciplină și etică pentru examinare și decizie asupra cauzelor disciplinare.

Prin dispoziția Președintelui Colegiului de disciplină și etică din 11.04.2025, în temeiul pct.65 din Regulamentul privind organizarea și activitatea Colegiului de disciplină și etică, procedurile disciplinare au fost conexe într-o procedură unică.

Consiliul subliniază, cu titlu metodologic, că hotărârea Colegiului de disciplină și etică constituie fundamentul factual și juridic principal al prezentei analize, întrucât

aceasta cuprinde constatările de bază asupra faptelor, probelor și încadrării juridice. Argumentele dezvoltate de Inspecția procurorilor în procedura de contestație nu modifică substanța acestor constatări, ci le completează și le consolidează, în limitele apărărilor formulate de contestatar și de reprezentanții săi.

În același timp, Consiliul reține că, prin contestație și prin susținerile orale, contestatarul și apărătorii săi au formulat critici care vizează, în esență, atât legalitatea și desfășurarea procedurii disciplinare - sub aspectul competenței de sesizare, al respectării garanțiilor procesuale, al administrării probelor, al soluționării cererilor de recuzare și de amânare, precum și al termenelor procedurale și al prescripției - cât și temeinicia soluției adoptate, inclusiv corectitudinea stabilirii situației de fapt, încadrarea juridică a faptelor, existența vinovăției și a consecințelor prejudiciabile, delimitarea dintre atribuțiile procesuale și eventualele disfuncționalități administrative, precum și legalitatea și proporționalitatea sancțiunii aplicate.

Consiliul reține că, potrivit exigențelor art. 118 din Codul administrativ, motivarea actului administrativ trebuie să evidențieze analiza efectivă a argumentelor esențiale invocate de părți, respectiv a acelor care sunt apte să influențeze soluția adoptată. În acest sens, Consiliul a examinat și s-a pronunțat în mod explicit asupra aspectelor determinante, inclusiv cele referitoare la legalitatea procedurii, respectarea dreptului la apărare, incidența termenelor și a prescripției, încadrarea juridică a faptelor, relevanța și suficiența probatoriului administrat, precum și proporționalitatea sancțiunii aplicate.

În acest context, în cadrul prezentei motivări, Consiliul va analiza distinct fiecare abatere disciplinară reținută, precum și criticile esențiale formulate împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică, prin raportare la circumstanțele concrete ale cauzei și la particularitățile juridice ale fiecărei acuzații disciplinare. Totodată, Consiliul va examina separat criticile de ordin procedural și cele referitoare la individualizarea sancțiunii.

Aferent abaterii disciplinare prevăzută de art.38 lit.f) din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură - atitudinea nedemnă, manifestări care aduc atingere onoarei, probității profesionale sau prestigiului Procuraturii

Cu referire la criticile formulate de contestatarul Igor Demciucin asupra reținerii în sarcina sa a abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. f) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, Consiliul reține că acestea sunt neîntemeiate și nu pot conduce la infirmarea concluziilor Colegiului de disciplină și etică.

Consiliul reține, cu titlu prioritar, că situația de fapt relevantă pentru acest capăt de acuzare a fost corect stabilită de Colegiul de disciplină și etică, iar argumentele dezvoltate de Inspecția procurorilor în procedura de contestație nu modifică substanța constatărilor reținute, ci le consolidează.

În esență, apărarea contestatarului este construită pe teza potrivit căreia formularea cererii de recuzare împotriva membrei Consiliului Superior al Procurorilor, Aliona Nesterov, a reprezentat exercitarea unui drept procedural legitim, iar admiterea acelei cereri ar exclude, prin ea însăși, posibilitatea calificării conduitei sale drept abatere disciplinară. Totodată, contestatarul susține că limbajul utilizat în cererea de recuzare a fost unul moderat, iar informațiile extrase din mediul public și anexate la cerere nu pot fi transformate într-un temei de răspundere disciplinară.

Consiliul subliniază, înainte de toate, că obiectul examinării disciplinare nu l-a constituit simpla existență a unei cereri de recuzare și nici dreptul, în abstract, al unui

candidat de a recuza un membru al Consiliului. Ceea ce a fost supus evaluării disciplinare a fost modul concret în care acest drept a fost exercitat, conținutul afirmațiilor făcute public în ședința Consiliului Superior al Procurorilor, natura anexelor utilizate și efectul acestora asupra onoarei persoanei vizate și asupra prestigiului Procuraturii.

Or, exercitarea unui drept procedural nu exonerează titularul acestuia de obligația de a acționa cu bună-credință, cu rezervă, cu tact și în limitele impuse de statutul profesional al procurorului. În mod corect a relevat Inspekția procurorilor că drepturile procedurale nu pot fi folosite într-o manieră care, sub aparența unui demers legal, introduce și propagă afirmații neverificate, insinuante ori defăimătoare, susceptibile să inducă în eroare autoritatea administrativ-jurisdicțională și publicul.

Cu alte cuvinte, organul disciplinar nu a sancționat existența demersului procedural, ci utilizarea, în susținerea acestuia, a unor afirmații și materiale care, prin proveniența lor incertă, caracterul insinuant și modalitatea publică de valorificare, au depășit limitele unei conduite compatibile cu funcția de procuror. Această delimitare este esențială, întrucât exclude teza apărării potrivit căreia simpla exercitare a unui drept procedural ar fi fost transformată, în mod arbitrar, într-o abatere disciplinară.

În același sens, simplul fapt că cererea de recuzare a fost admisă în partea ce o privea pe Aliona Nesterov nu are semnificația juridică pretinsă de contestatar. Din Hotărârea Consiliului nr. 1-67/2024, astfel cum este redată în actele cauzei, rezultă că admiterea recuzării nu a echivalat cu validarea conținutului anexelor din canalul Telegram și nici cu confirmarea veridicității insinuărilor propagate de contestatar, ci a fost justificată de necesitatea înlăturării oricăror suspiciuni privind obiectivitatea procedurii, precum și de contextul particular al participării concomitente la același concurs și al exercitării unor funcții în aceeași perioadă.

Consiliul Superior al Procurorilor a precizat expres că motivul invocat „nu reprezintă un criteriu definit ca incompatibilitate” și nu consacra, în sine, existența unei stări de părtinire, ci doar poate eventual justifica neîncrederea unui participant implicat. Prin urmare, admiterea recuzării nu legitimează retrospectiv toate formulările folosite și nici anexarea unor materiale neverificate, cu atât mai puțin nu transformă în conduite admisibile afirmațiile care depășesc limitele rezervei profesionale.

Se reține că, potrivit constatărilor Colegiului și argumentelor dezvoltate de Inspekția procurorilor, contestatarul nu s-a limitat la a invoca fapte obiective sau împrejurări instituționale verificabile, ci a dat citire, în ședință publică, unor formulări de natură [...].

Aceste enunțuri nu pot fi analizate izolat, pur semantic, desprinse de contextul în care au fost rostite, de scopul urmărit și de suportul probator folosit pentru susținerea lor. Ele au fost formulate într-o ședință publică, transmisă în regim online, în cadrul unei proceduri de maxim interes instituțional – selectarea candidatului la funcția de Procuror General – și au fost apte să afecteze grav percepția publică asupra integrității și conduitei profesionale a persoanelor vizate.

În mod întemeiat a accentuat Inspekția procurorilor că problema disciplinară nu rezidă într-o simplă „strategie de concurs”, ci în faptul că dl Demciucin a ales să opereze cu informații provenite din surse neverificate, inclusiv din canalul Telegram „XXXXXXXX”, pe care le-a selectat personal, le-a imprimat și le-a anexat drept „probe” la cererea de recuzare, deși, raportat la experiența sa profesională și la funcțiile

deținute, trebuia să înțeleagă caracterul precar, neverificabil și chiar calomnios al unora dintre aceste materiale.

Inspecția a relevat expres că, în ședința Colegiului de disciplină și etică, contestatarul însuși a admis că nu a existat o situație reală în care i-ar fi surprins pe Ion Munteanu și Aliona Nesterov în circumstanțele descrise într-una dintre capturile anexate, ceea ce confirmă că a operat cu materiale al căror caracter factual nu era verificat și pe care nu le putea prezenta ca suport probator legitim. Or, un procuror, cu atât mai mult unul cu vechime și experiență managerială, nu poate utiliza, pentru fundamentarea unei cereri oficiale, materiale de proveniență incertă, cu conținut vădit calomnios ori insinuant, și apoi să invoce că doar a redat „ce exista în spațiul public”.

Nu orice informație existentă în mediul online devine, prin simpla ei accesibilitate, compatibilă cu rigorile unui demers procedural formulat de un procuror. Statutul procurorului presupune un standard superior de prudență, discernământ și rezervă, iar obligația de a proteja prestigiul profesiei și de a evita afectarea onoarei altor persoane este incompatibilă cu valorificarea unor postări anonime, insinuante sau ofensatoare, mai ales atunci când acestea sunt introduse într-o procedură oficială și sunt aduse la cunoștința publicului.

Faptul că asemenea materiale circulau deja pe canalul Telegram nu îl exonerează pe contestatar, dimpotrivă, prin utilizarea lor într-un cadru formal și prin lectura publică a ideilor pe care acestea le sugerau, el le-a conferit aparență de relevanță instituțională și le-a amplificat impactul prejudiciabil.

Nici argumentul privind pretinsa neutralitate lingvistică a expresiilor utilizate nu este apt să răstoarne concluzia disciplinară. Chiar dacă, la nivel pur lexical, anumite sintagme pot apărea ca fiind lipsite de vulgaritate ori injurii explicite, abaterea prevăzută de art. 38 lit. f) nu se reduce la limbaj licențios sau obscen. Esențial este dacă manifestarea, evaluată contextual, aduce atingere onoarei, probității profesionale sau prestigiului Procuraturii.

În speță, formulările utilizate de contestatar, coroborate cu anexele din Telegram și cu maniera de prezentare a acestora în ședință publică, au avut o încărcătură insinuantă clară, depășind cadrul unei critici instituționale ori al unei simple exprimări a neîncrederii. Consiliul reține, în acord cu Inspecția procurorilor, că opinia Institutului de Filologie invocată de apărare nu era aptă să dezlege chestiunea centrală a cauzei, deoarece analiza lingvistică s-a concentrat asupra expresiilor în sine, privite izolat, fără a examina contextul integral al lecturii publice, rolul anexelor și impresia generală creată audienței.

Tocmai de aceea, împrejurarea că unele formule, desprinse din context, nu ar avea conotație ofensatoare explicită, nu înlătură caracterul inadmisibil al conduitei per ansamblu.

Sub acest aspect, Consiliul apreciază ca pertinent raționamentul Inspecției potrivit căruia contestatarul, prin felul în care și-a prezentat cererea, nu a păstrat nivelul de rezervă pe care îl impune statutul de procuror. Cererea de recuzare, ca act procedural, putea ridica anumite suspiciuni și putea fi argumentată prin elemente factuale privind relațiile profesionale sau conjunctura concursului. Totuși, contestatarul a mers dincolo de acest cadru și a creat, în mod deliberat, percepția unei situații de incompatibilitate ori de apropiere extraprofesională „dincolo de orice dubiu”, inclusiv prin mențiunea finală că „cererea este în scris, cu anexe și vreau să o prezint”, sporind astfel greutatea aparentă a unor materiale neverificate.

O asemenea conduită nu mai poate fi subsumată unui simplu exercițiu procedural, ci reprezintă o manifestare incompatibilă cu obligația de rezervă, de natură să afecteze demnitatea funcției și reputația instituțională.

Nu poate fi reținută nici teza potrivit căreia lipsa unei intenții directe de insultare ar exclude abaterea disciplinară. Din circumstanțele cauzei rezultă că dl Demciucin a acționat cel puțin cu intenție indirectă, astfel cum au reținut organele disciplinare, în sensul că a prevăzut caracterul prejudiciabil al afirmațiilor și materialelor utilizate, a acceptat producerea acestui efect și a urmărit, prin forța sugestivă a anexelor, consolidarea propriei poziții procesuale în concurs.

Experiența sa profesională, poziția ocupată la acel moment și pregătirea juridică nu permit concluzia că ar fi ignorat consecințele utilizării unor astfel de „probe” într-o ședință publică a Consiliului Superior al Procurorilor.

Relevant este faptul că, în cadrul dezbaterilor, la întrebările membrilor Consiliului din ședința din 22.02.2024, contestatarul a confirmat expres că a utilizat aceste capturi din Telegram pentru a susține existența unei relații personale, recunoscând totodată că acestea constituie doar „o sursă în plus” și că nu pune în discuție veridicitatea lor, ci doar existența lor în spațiul public.

În consecință, Consiliul constată că argumentele contestatarului, ale apărătorului Ion Ticu și cele dezvoltate ulterior de avocata Alina Ursu nu sunt apte să combată fundamentul factual și juridic al abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. f) din Legea nr. 3/2016. Admiterea recuzării nu a validat conținutul insinuant al anexelor și nici maniera publică de prezentare a acestora, exercitarea unui drept procedural nu justifică folosirea unor materiale neverificate și defăimătoare, iar analiza conduitei nu poate fi redusă la o examinare semantică izolată a unor expresii, ignorând contextul, audiența, suportul probator și efectul produs.

Astfel, Consiliul concluzionează că, prin anexarea și valorificarea în ședință publică a unor capturi din canalul Telegram cu conținut grav insinuant și neverificat, contestatarul a depășit limitele unei conduite compatibile cu funcția de procuror, a adus atingere onoarei și reputației profesionale a persoanei vizate și a afectat prestigiul Procuraturii, astfel încât reținerea abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. f) este legală și întemeiată.

Aferent abaterii disciplinare prevăzută de art.38 lit.a) și f¹) din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură - îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu prevăzute la art. 6 alin. (3) și încălcarea Codului de etică al procurorilor

Obiectul prezentei proceduri disciplinare l-a constituit verificarea conduitei procurorului Igor Demciucin sub aspectul îndeplinirii necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu și al respectării normelor de etică profesională, prin prisma faptelor imputate referitoare la neexpedierea în termen rezonabil a cauzei penale nr. xxxxxxxxxx în instanța de judecată, după întocmirea rechizitoriului, precum și la pretinsa afectare a dreptului părților la examinarea cauzei într-un termen rezonabil.

Consiliul reține că și în privința acestui capăt disciplinar Colegiul de disciplină și etică a stabilit în mod corect situația de fapt, iar concluziile sale sunt confirmate de materialele procedurii, de probele administrate și de depozițiile martorilor audiați inclusiv în cadrul examinării contestației. Inspecția procurorilor a completat aceste constatări prin explicații suplimentare și prin susținerea temeiniciei încadrării juridice reținute.

Potrivit rechizitoriului din 28.10.2022, procurorul a indicat că: „în conformitate cu prevederile art. 297 Cod de procedură penală, cauza penală, împreună cu prezentul act de sesizare a instanței, urmează a fi trimisă în Judecătoria Comrat, sediul Vulcănești, pentru examinare în fond”.

Conform prevederilor punctului 3.1 din Ordinul Procurorului General nr. 2/21 din 02.01.2018 „cu privire la organizarea activității procurorilor în domeniul reprezentării învinuirii în instanțele judecătorești”, procurorul este obligat ca, la trimiterea cauzei penale în instanța de judecată pentru soluționarea fondului, să expedieze copia rechizitoriului în format electronic la adresa de e-mail a procurorului zonal din cadrul Secției judiciar-penale.

Informația Procuraturii Generale nr.17-405/24-xxxx din 24.12.2024 demonstrează că procurorul Igor Demciucin nu a expediat în adresa Secției judiciar-penale copia rechizitoriului pe cauza penală nr. xxxxxxxxxx, încălcând prevederile art.297 alin. (1) din Codul de procedură penală, conform căruia „Cauza se trimite în judecată de către procurorul care a întocmit rechizitoriul”.

Procurorul Igor Demciucin a încălcat și prevederile punctului 5 din Ordinul Procurorului General nr. 56/6/1 din 17.09.2021 „pentru aprobarea Instrucțiunilor privind rolul și atribuțiile procurorilor-șefi ai subdiviziunilor Procuraturii Generale, ai procuraturilor specializate și teritoriale în exercitarea și conducerea urmăririi penale”, potrivit căruia „procurorul-șef va asigura prin registre unice evidența permanentă a cauzelor penale expediate în judecată cu rechizitoriu...”.

Consiliul menționează că, prin conduita sa necorespunzătoare, procurorul Igor Demciucin a lezat relațiile sociale protejate de norma juridică referitoare la îndeplinirea de către procuror a dispozițiilor legale, implicit obligația de a asigura transmiterea cauzei în instanță într-un termen rezonabil după întocmirea rechizitoriului. Consiliul subliniază că, în speță, abaterea disciplinară nu vizează durata urmăririi penale propriu-zise, care era deja finalizată, ci perioada ulterioară întocmirii rechizitoriului, caracterizată prin neexpedierea cauzei în instanță într-un termen rezonabil. Așadar, accentul analizei nu cade pe desfășurarea urmăririi penale în sine, ci pe obligația procurorului de a asigura finalizarea efectivă a procedurii de sesizare a instanței, după întocmirea rechizitoriului.

Din această perspectivă, nu este relevant *a priori* ca o concluzie despre tergiversarea de către procuror a finalizării procedurii de sesizare a instanței să fie condiționată de existența unei hotărâri judecătorești referitoare la acest subiect. Răspunderea disciplinară are autonomie funcțională și se întemeiază pe constatarea conduitei procurorului în raport cu obligațiile sale legale și profesionale, iar nu pe existența prealabilă a unei constatări jurisdicționale în alt cadru procedural.

Art. 52 alin. (1) pct. 7) din Codul de procedură penală stabilește că, în cadrul urmăririi penale, procurorul asigură respectarea termenului rezonabil de urmărire penală în fiecare cauză penală, iar pct. 25) prevede că procurorul întocmește rechizitoriul în cauza penală, copia căruia o înmânează învinuitului, și trimite cauza în instanța de judecată competentă.

Obligația procurorului de a acționa cu celeritate și de a finaliza în mod efectiv sesizarea instanței nu privește doar drepturile și libertățile persoanei de care procurorul trebuia să țină cont, ci și autoritatea funcției de procuror, încrederea publicului în realizarea legală a procedurilor penale și calitatea actului de justiție.

Consiliul reține, în acord cu analiza Colegiului, că drept consecințe ale acestei abateri disciplinare sunt deteriorarea încrederii și a respectului opiniei publice față de

actul de justiție, extinderea nejustificată în timp a procesului penal și crearea premiselor pentru încălcarea cerinței derulării procedurilor penale într-o perioadă rezonabilă, conform art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Or, chiar dacă nu s-a pronunțat o hotărâre judecătorească distinctă prin care să fie constatată încălcarea termenului rezonabil, întârzierea excesivă, neexplicată și imputabilă procurorului este suficientă, în sine, pentru a contura existența unui rezultat prejudiciabil relevant în plan disciplinar.

Consiliul a analizat modul în care procurorul Igor Demciucin și-a exercitat obligațiile inclusiv prin prisma standardelor desprinse din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care nu acceptă lungi perioade de stagnare pentru care nu există nicio explicație obiectivă. În speță, intervalul de aproape doi ani dintre întocmirea rechizitoriului și transmiterea cauzei în instanță nu poate fi considerat justificat.

S-a constatat că scrisoarea de expediere a cauzei penale în Judecătoria Comrat, sediul Vulcănești, este semnată de adjunctul interimar al procurorului-șef al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Igor Demciucin, însă nu este datată și este fără număr de înregistrare la ieșire.

Astfel, procurorul Igor Demciucin a încălcat prevederile pct. 2.3.3 din Ordinul Procurorului General nr. 321/9 din 29.12.2004 „privind aprobarea Instrucțiunii privind ținerea lucrărilor de secretariat și arhivă în procuraturile teritoriale și specializate”, conform căruia „Toate documentele se datează obligatoriu. Data documentului se consideră cea a semnării, aprobării lui. Data o indică persoana ce semnează sau aprobă documentul”.

Lipsa datei și a numărului de înregistrare la ieșire nu constituie o simplă neregularitate formală, ci un indiciu obiectiv că procedura de transmitere a cauzei nu a fost finalizată în modul impus de lege și de regulile normative interne, împrejurare care confirmă caracterul imputabil al întârzierii.

Mai mult decât atât, în cadrul Consiliului au fost audiați martorii Alexei Buțenco (procuror în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Oficiul Sud) și Xxxxx Xxxx (specialist principal în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Oficiul Sud). Din declarațiile acestora rezultă că dosarul penal nr. xxxxxxxxxxxx, în care urmărirea penală a fost finalizată de procurorul Igor Demciucin la 28.10.2022, nu a fost transmis în cancelaria PCCOCS, Oficiul Sud, pentru realizarea procedurii de expediere în instanța de judecată, nefiind întocmite și înregistrate în modul corespunzător nici fișele statistice privind rezultatele terminării urmăririi penale. Totodată, scrisoarea de expediere a cauzei penale nu a fost recepționată de procurorul Alexei Buțenco nici ulterior, în pofida angajamentului asumat de Igor Demciucin în momentul transmiterii dosarului de control, cauza fiind înregistrată la Judecătoria Comrat, sediul Vulcănești, abia la 23.09.2024.

Consiliul apreciază că aceste depoziții au avut un rol probator esențial, întrucât au contribuit la clarificarea traseului procedural real al cauzei și la înlăturarea susținerilor contestatarului privind pretinsa transmitere a dosarului în circuitul administrativ, în calitate de procuror responsabil de transmiterea cauzei cu rechizitoriu în judecată. Prin administrarea acestor probe testimoniale, în special a personalului din subordine, situația de fapt a fost pe deplin elucidată, iar mecanismul întârzierii a fost stabilit pe baze probatorii directe și concordante.

În aceste condiții, nu poate fi primită apărarea potrivit căreia întârzierea s-ar datora exclusiv circuitului administrativ ori unor factori exteriori procurorului. În lipsa

unei dovezi obiective a predării dosarului către secretariat, rezultă că mecanismul întârzierii este legat direct de conduita subiectului, iar nu de o simplă deficiență administrativă autonomă.

Prin urmare, Consiliul reține că, în mod întemeiat, Colegiul de disciplină și etică a constatat încălcarea de către procurorul Igor Demciucin a normelor legale și a actelor normative instituționale incidente. Totodată, Codul de etică al procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor din 04.05.2016, la pct. 6.1.6, impune procurorului obligația de a se asigura că procedurile penale se desfășoară cu maximă promptitudine, în concordanță cu interesele justiției.

În raport cu criticile contestatarului privind lipsa motivării formei culpei, Consiliul reține că, din ansamblul circumstanțelor cauzei, rezultă neglijența gravă a procurorului Igor Demciucin. Aceasta nu se desprinde dintr-o omisiune singulară, izolată, ci din caracterul cumulativ al neregularităților constatate, și anume: neexpedierea cauzei în instanță într-un termen rezonabil, neînregistrarea corespunzătoare a acesteia în circuitul administrativ, lipsa datei și a numărului de ieșire pe scrisoarea de expediere, nepredarea efectivă a documentelor aferente și inexistența oricărei verificări ulterioare privind finalizarea circuitului procedural. Toate aceste elemente demonstrează nu o simplă scăpare formală, ci o abatere serioasă de la standardul de diligență impus de funcția de procuror.

Nu poate fi reținut nici argumentul privind lipsa prejudiciului concret, întemeiat pe faptul că dosarul a fost, în cele din urmă, examinat de instanță. În materia răspunderii disciplinare, urmarea prejudiciabilă nu se reduce la nulitatea unui act sau la imposibilitatea continuării procesului penal, ci include afectarea valorilor protejate de normele profesionale: celeritatea procedurii, dreptul părților la examinarea cauzei într-un termen rezonabil, autoritatea funcției procurorului și încrederea publicului în buna administrare a justiției. O întârziere de aproape doi ani între întocmirea rechizitoriului și înregistrarea cauzei la instanță nu poate fi calificată drept una formală sau lipsită de consecințe juridico-disciplinare.

În consecință, Consiliul constată că reținerea în sarcina procurorului Igor Demciucin a abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) și lit. f) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură este legală și întemeiată.

Cu privire la criticile de ordin procedural

Consiliul reține că nu au fost identificate încălcări procedurale de natură să afecteze legalitatea hotărârii contestate ori să justifice casarea acesteia. Criticile formulate de contestatar și de apărătorii săi sub acest aspect sunt, în parte, nepertinente, iar în rest neîntemeiate.

Totodată, Consiliul reține că argumentul contestatarului privind pretinsa nelegalitate a componenței Colegiului de disciplină și etică este nefondat. Potrivit art.83 alin. (6) din Legea nr. 3/2016, membrii aleși își exercită mandatul până la alegerea noilor membri, iar completarea ulterioară prin Legea nr. 241/2025 a adăugat doar o limită temporală expresă, de cel mult un an de la expirarea mandatului. Această normă instituie direct, prin lege, un mecanism de continuitate și nu condiționează exercitarea mandatului de adoptarea unui act administrativ suplimentar al Consiliului. Prin urmare, la data adoptării Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-137/2025 din 05.12.2025, componența Colegiului era constituită în temeiul legii, iar critica întemeiată pe pretinsa expirare a mandatului membrilor săi este nefondată.

În ceea ce privește susținerea referitoare la pretinsa ignorare a agendei avocaților și la amânarea ședințelor Colegiului, Consiliul reține că procedura disciplinară nu este subordonată disponibilității subiective a participanților, ci trebuie desfășurată într-un termen rezonabil, cu respectarea exigențelor de celeritate și a obligației părților de a manifesta diligență procesuală activă.

Consiliul reține că, potrivit pct. 178 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Procurorilor, participarea unui avocat sau a unui reprezentant constituie un drept al părții, iar nu o obligație procedurală, exercitarea acestuia rămânând la aprecierea persoanei vizate, în funcție de strategia sa de apărare.

În aceste condiții, opțiunea de a-și exercita dreptul la apărare personal sau prin intermediul unui reprezentant nu poate fi interpretată ca o limitare a acestui drept și nici nu poate genera, prin ea însăși, vicii de procedură. Dimpotrivă, Consiliul constată că partea a beneficiat de posibilitatea efectivă de a-și valorifica drepturile procesuale, inclusiv prin depunerea de poziții scrise și formularea de obiecții, circumstanțe care exclud existența unei atingeri aduse principiilor contradictorialității și egalității armelor.

Sub aspectul pretinsei încălcări a dreptului la apărare și a invocării termenului de prescripție, Consiliul reține caracterul neîntemeiat al acestor susțineri.

Din analiza materialelor cauzei și a succesiunii actelor procedurale rezultă că majoritatea ședințelor Colegiului de disciplină și etică (5 ședințe), precum și ale Consiliului Superior al Procurorilor (7 ședințe, durata cumulativă de aproximativ 13 ore), au fost amânate în mod repetat la cererea expresă a procurorului vizat și/sau a apărătorilor acestuia, fiind formulate solicitări de amânare pentru pregătirea apărării, depunerea unor poziții scrise suplimentare sau din alte motive invocate de aceștia.

Or, în aceste condiții, nu poate fi reținută teza potrivit căreia părțile ar fi fost lipsite de posibilitatea efectivă de a-și exercita dreptul la apărare. Dimpotrivă, conduita procesuală a procurorului și a apărătorilor săi demonstrează că aceștia au beneficiat de oportunități reale și repetate de a-și expune poziția, de a administra probe și de a formula apărări, inclusiv prin depunerea de poziții scrise și pledoarii detaliate.

În același timp, invocarea ulterioară a pretinsei prescrieri a procedurii disciplinare nu poate fi admisă în situația în care prelungirea examinării cauzei a fost determinată, în mod semnificativ, chiar de solicitările părții interesate. Acceptarea unei asemenea abordări ar echivala cu validarea unui comportament procesual incompatibil cu exigențele bunei-credințe și ale loialității procesuale.

Prin urmare, argumentele privind pretinsa încălcare a dreptului la apărare și intervenirea prescripției sunt respinse ca neîntemeiate, nefiind susținute de circumstanțele concrete ale cauzei.

Atât Colegiul de disciplină și etică, cât și Consiliul Superior al Procurorilor, nu puteau, sub pretextul respectării termenelor, să refuze cercetarea probelor necesare pentru o completă și corectă soluționare a cauzei, or probe din partea procurorului care ar demonstra contrariul nu se regăsesc la materialele dosarului.

Totodată, nu poate fi reținut argumentul potrivit căruia Colegiul de disciplină și etică ar fi încălcat termenul de examinare într-o manieră susceptibilă să atragă nulitatea hotărârii. Depășirea termenului prevăzut de art. 50 alin. (6) din Legea nr. 3/2016 nu poate fi echivalată, în mod automat, cu încălcarea termenului rezonabil de examinare, întrucât această apreciere presupune evaluarea unui ansamblu de criterii, precum comportamentul participanților la procedură, precum și complexitatea cauzei.

Se reține că termenul de 2 luni stabilit de Legea nr.3/2016 nu poate fi considerat

ca limita temporală, trecerea căreia condiționează neapărat încetarea a procedurii disciplinare.

În același sens, potrivit art. 40 alin. (3) din Legea nr. 3/2016, procedura disciplinară se derulează, de regulă, într-un termen de 6 luni de la depunerea sesizării privind fapta ce poate constitui abatere disciplinară, fără ca acest termen să aibă natura juridică a unui termen de prescripție a răspunderii disciplinare.

În speță, Inspecția procurorilor, Colegiul de disciplină și etică și Consiliul Superior al Procurorilor, examinând respectarea justului echilibru dintre exigențele celerității și imperativele bunei administrări a justiției, au acordat prioritate acesteia din urmă, în condițiile în care, așa cum s-a arătat, cererile de amânare au provenit în mod repetat de la procuror și de la apărătorii săi.

În cadrul ședinței Consiliului Superior al Procurorilor din 31.03.2026, procurorul Igor Demciucin a solicitat audierea cetățeanului XXXXXX XXXXXX în calitate de martor, invocând în susținerea acestei cereri mai multe hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului, în special sub aspectul garanțiilor unui proces echitabil și al dreptului la administrarea probelor.

Consiliul reține însă că această solicitare este neîntemeiată în raport cu natura procedurii disciplinare deduse examinării, cu obiectul probatoriului administrat și cu rolul procesual al persoanei indicate.

Or, în prezenta cauză disciplinară, XXXXXX XXXXXX nu are calitatea de autor al sesizării disciplinare aflate în examinare, iar eventualele sale percepții sau aprecieri subiective asupra conduitei procurorului nu pot substitui verificarea instituțională efectuată de Inspecția procurorilor. Din actele cauzei rezultă că procedura disciplinară are la bază sesizarea Procurorului General, care a sesizat pretinse abateri disciplinare și a declanșat mecanismul legal de control disciplinar.

În consecință, cadrul procesual nu este unul în care XXXXXX să dețină o poziție procesuală autonomă, indispensabilă pentru stabilirea faptelor imputate, ci unul în care Inspecția procurorilor a fost chemată să verifice, în mod obiectiv și instituțional, dacă acțiunile sau inacțiunile procurorului corespund exigențelor legale și standardelor profesionale specifice exercitării funcției.

Din această perspectivă, audierea lui XXXXXX XXXXXX nu se prezintă ca o probă necesară, utilă și concludentă. Declarațiile sale nu ar fi putut clarifica aspecte tehnice și profesionale ce țin de gestionarea dosarului penal, de termenul expedierii cauzei în instanță sau de conformitatea acțiunilor procurorului cu exigențele legale aplicabile. Aceste chestiuni nu se stabilesc prin percepția unei părți din procesul penal, ci prin examinarea documentelor procedurale, a cronologiei actelor întreprinse, a competențelor funcționale și a justificărilor oferite de procurorul vizat, toate acestea fiind elemente ce intră în sfera de analiză proprie Inspecției procurorilor.

Nici referirile făcute de procurorul Igor Demciucin la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului nu pot conduce la o altă concluzie. Garanțiile desprinse din art. 6 CEDO privind administrarea probelor și contradictorialitatea nu presupun obligația absolută a autorității disciplinare de a admite orice cerere de audiere a unui martor propus de parte. Jurisprudența europeană impune ca procedura, privită în ansamblu, să fie echitabilă, iar nu ca fiecare mijloc de probă solicitat să fie administrat automat. Autoritatea competentă este îndreptățită să respingă probele care nu sunt pertinente, necesare sau utile pentru soluționarea cauzei, cu condiția să motiveze această opțiune suficient și rezonabil.

Suplimentar, Consiliul reține că procedura disciplinară nu poate fi transformată într-o reluare a litigiului penal ori într-un cadru paralel de audiere a participanților din cauza penală pentru reevaluarea oportunității actelor de urmărire penală. O atare abordare ar deturna finalitatea controlului disciplinar și ar deplasa analiza de la conduita profesională a procurorului la disputa factuală dintre procuror și participantul la procesul penal.

În ceea ce privește critica referitoare la conexarea procedurilor disciplinare, Consiliul reține că această măsură a fost legală, justificată și conformă normelor regulamentare. Conexarea s-a întemeiat pe identitatea subiectului și pe necesitatea unei examinări unitare, fără ca prin aceasta să fie afectată delimitarea faptelor, întrucât fiecare abatere disciplinară a fost analizată distinct, cu probatoriu și încadrare juridică separată.

În acest sens, la momentul depunerii sesizărilor, pct. 65 din Regulamentul privind organizarea și activitatea Colegiului de disciplină și etică, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-228/16 din 14.09.2016, prevedea expres că, în cazul în care în privința unui procuror sunt intentate mai multe proceduri disciplinare examinate concomitent, acestea se conexează într-o procedură unică prin dispoziția președintelui Colegiului.

Aceeași normă stabilea că, dacă procurorul este declarat vinovat de săvârșirea a două sau mai multor abateri disciplinare, se aplică sancțiune pentru fiecare abatere în parte, stabilindu-se definitiv sancțiunea pentru concurs de abateri disciplinare prin absorbția sancțiunii mai ușoare de sancțiunea mai gravă ori prin aplicarea unei sancțiuni mai grave în raport cu fiecare sancțiune luată individual.

Prin urmare, conexarea procedurilor nu a adus atingere drepturilor contestatarului și nici nu a afectat corecta individualizare a răspunderii disciplinare.

Raportat la argumentele contestatarului că Procurorul General nu este subiect cu drept de sesizare, Consiliul notează că, la momentul depunerii sesizării din 19.03.2024, era în vigoare Regulamentul privind conținutul și procedura de depunere a sesizării cu privire la abaterea disciplinară comisă de procuror, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.12-240/16 din 29.09.2016.

Pct 2.1 din Regulament prevedea că sesizarea cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară comisă de procuror poate fi înaintată de: a) orice persoană interesată; b) membrii Consiliului Superior al Procurorilor; d) membrii Colegiului de evaluare a performanțelor procurorilor în condițiile art.31 alin.(5) din Legea cu privire la Procuratură; e) Procurorul General; f) procurorii-șefi; g) Inspekția procurorilor, în urma controalelor efectuate. Pct. 2.2 Subiecții prevăzuți la pct.2.1 pot înainta sesizarea cu privire la faptele ce le-au devenit cunoscute fie în exercițiul drepturilor sau al atribuțiilor lor funcționale, fie în baza informațiilor difuzate de mass-media sau din alte surse de informare.

În ceea ce privește sesizarea din 20.11.2024, Consiliul reține că, la momentul depunerii sesizării, era în vigoare Regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea Inspekției procurorilor aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-232/2024 din 07.08.2024, pct.119 prevede că Sesizarea cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară comisă de procuror poate fi înaintată de: a) orice persoană interesată; b)membrii Consiliului; c) Colegiul pentru selecția și evaluarea procurorilor, în condițiile art.31 alin.(5) din Legea nr.3/2016; d) Procurorul General și adjuncții acestuia; e) procurorii-șefi și adjuncții acestora; f) inspekții din cadrul Inspekției; g) Ministerul Justiției, la notificarea Agentului guvernamental, în cazul în care se solicită

constatarea abaterii disciplinare prevăzute la art.38 lit.e¹) din Legea nr.3/2016, cu privire la acțiunile sau inacțiunile procurorului, dacă acestea au dus la una dintre consecințele prevăzute la art.2007 alin.(1) lit.c) din Codul civil. lit.f) modificată prin Hotărârea CSP nr.1-350/25 din 02.10.2025.

Ca urmare, Consiliul concluzionează că Procurorul General Ion Munteanu era în drept de a depune sesizare în adresa Inspecției procurorilor cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară de către procurorul Igor Demciucin. Prin urmare, critica potrivit căreia sesizările ar fi fost formulate de un subiect fără competență legală este lipsită de suport normativ și urmează a fi respinsă.

Raportat la argumentele invocate de procurorul Igor Demciucin, potrivit cărora emiterea Ordinului Procurorului General interimar nr. 429-p din 04.03.2024 ar constitui o dublă sancționare pentru același fapt, contrar principiului ne bis in idem, Consiliul Superior al Procurorilor reține că aceste susțineri sunt neîntemeiate, rezultând dintr-o interpretare eronată a naturii juridice distincte a actelor analizate.

Prin Hotărârea nr.1-1/2023 din 16.01.2023 Consiliul Superior al Procurorilor a exprimat acordul pentru numirea lui Igor Demciucin în funcția de adjunct al Procurorului General interimar, pe perioada exercitării mandatului de Procurorul General interimar.

În accepțiunea dispozițiilor art.18 alin. (1)-(4), (4²) și (6) din Legea 3/2016, candidatul la funcția de adjunct al Procurorului General este propus de către Procurorul General. În funcția de adjunct al Procurorului General poate fi numită persoana care are o experiență de cel puțin 5 ani în funcția de procuror în ultimii 15 ani și care dispune de capacități organizatorice și reputație ireproșabilă. Adjuncții Procurorului General sunt numiți în funcție fără concurs, prin ordinul Procurorului General, cu acordul scris al Consiliului Superior al Procurorilor.

Mandatul adjunctului Procurorului General se încheie odată cu mandatul Procurorului General, însă acesta continuă să-și exercite atribuțiile până la numirea adjunctului noului Procuror General. Exercitarea mandatului adjunctului Procurorului General poate înceta în interiorul mandatului Procurorului General care l-a propus, la solicitarea ultimului, cu acordul scris al Consiliului Superior al Procurorilor. După încetarea exercitării mandatului, adjuncții Procurorului General își pot continua activitatea în orice funcție de procuror vacantă, aleasă de ei, fiind numiți fără concurs.

Din analiza sistemică a prevederilor Legii nr. 3/2016 se deduce discreția Procurorului General aferentă încetării mandatului adjunctului său, în interiorul propriului mandat, fără să aducă atingeri naturii juridice distincte a raportului de mandat.

Construcția normativă a procedurii de numire în funcție de adjunct al Procurorului General și de încetare a mandatului acestuia, astfel cum rezultă din prevederile art. 18 din Legea nr. 3/2016, are la bază discreția Procurorului General, întemeiată pe raportul de încredere personală. Astfel, Procurorul General deține competența legală de a propune candidatul, de a-l numi în funcție, cu acordul Consiliului, precum și de a solicita încetarea exercitării mandatului. Aceste operațiuni au natură administrativ-organizatorică și nu echivalează, prin ele însele, cu o sancțiune disciplinară.

Această concluzie corespunde și viziunii instanței de jurisdicție constituțională, potrivit căreia „[...]Adjuncții Procurorului General sunt numiți de acesta, fără concurs, pe baza încrederii personale. [...]”²

² Decizia de inadmisibilitate nr.149/2021, §§76, 77

De asemenea, aceeași logică a fost avută în vedere de legiuitor la adoptarea dispoziției art. 18 alin. (4²), or potrivit argumentării amendamentului propus, au fost invocate raționamente ce vizează discreția Procurorului General, cu acordul Consiliului Superior al Procurorilor, *de modificare a adjunctului pe care l-a numit*.³

În egală măsură, se reține că din perspectiva rolului constituțional de organ de autoadministrare al procurorilor, Consiliul Superior al Procurorilor este autoritatea publică care, potrivit legii, deține competențe referitoare la cariera procurorilor, inclusiv și în partea ce ține de eliberarea acordului pentru desemnarea adjunctului Procurorului General și încetarea exercitării mandatului în speță.

Respectiv, pentru procurorul Igor Demciucin, posibilitatea modificării situației sale de serviciu era una previzibilă și verosimilă, în condițiile în care Procurorul General interimar avea competența de a înainta candidaturi pentru funcția de adjunct, precum și a propune retragerea candidaturii acestora.

Încetarea exercitării mandatului de adjunct nu produce efecte punitive, întrucât nu atrage o constatare de vinovăție disciplinară, nu implică aplicarea unei sancțiuni prevăzute de art. 41 din Legea nr. 3/2016, nu afectează statutul de procuror al persoanei vizate. Dimpotrivă, legea prevede expres că, după încetarea mandatului, persoana poate continua activitatea într-o altă funcție de procuror, fără concurs, ceea ce confirmă caracterul administrativ-organizatoric și nu sancționator al măsurii.

Această realitate este reflectată și în speță, prin faptul că, ulterior, prin Ordinul nr.453-p din 05.03.2024, procurorul Igor Demciucin a fost numit într-o altă funcție de conducere, ceea ce exclude, în mod evident, existența unei măsuri punitive.

Prin urmare, nu există o dublă sancționare pentru aceeași faptă, iar principiul *ne bis in idem* nu este incident în cauză, întrucât actele analizate au natură juridică diferită, finalități distincte și aparțin unor proceduri autonome.

Cu privire la incidența prescripției răspunderii disciplinare, Consiliul menționează că, prin Legea nr. 200/2023 pentru modificarea unor acte normative, au fost introduse dispoziții tranzitorii care au vizat inclusiv suspendarea procedurilor disciplinare și a termenelor de tragere la răspundere disciplinară, în contextul reorganizării Inspecției procurorilor.

Legea menționată a intrat în vigoare la data de 04.11.2023, iar, potrivit prevederilor tranzitorii, în perioada cuprinsă între 04.11.2023 și data reluării (05.09.2024), prin efectul legii, a funcționalității Inspecției procurorilor din subordinea Consiliului Superior al Procurorilor, termenele de prescripție nu au curs. Potrivit art. VI alin. (12) din Legea nr. 200/2023, procedurile disciplinare aflate în derulare și termenele de tragere la răspundere disciplinară au fost suspendate, urmând a fi reluate de noua componentă a Inspecției procurorilor din subordinea Consiliului Superior al Procurorilor. Ulterior, prin art. X din Legea nr. 226/2024, în vigoare din 05.09.2024, a fost abrogat art. VI alin. (13) din Legea nr. 200/2023, normă care prevedea că Inspecția procurorilor se consideră funcțională la numirea a cel puțin 4 inspectori. Prin urmare, ca efect al intrării în vigoare a acestei norme de abrogare, Inspecția procurorilor din subordinea Consiliului Superior al Procurorilor, în noua componentă, a devenit funcțională, iar termenele suspendate au fost reluate la 05.09.2024.

Această normă, din perspectiva art. 40, art. 47, art. 50 alin. (6) și art. 86 alin. (1) din Legea nr. 3/2016, a afectat următoarele termene:

³ [file:///C:/Users/User/Downloads/116.2023.raport2+sinteza.CJ%20\(1\).PDF](file:///C:/Users/User/Downloads/116.2023.raport2+sinteza.CJ%20(1).PDF)

- termenul general de prescripție (n.a. – 2 ani) în care procurorul poate fi tras la răspundere disciplinară;
- termenul special de prescripție (n.a. – 5 ani) în care procurorul poate fi tras la răspundere disciplinară;
- termenele relative (n.a. – 6 luni și, corespunzător, 30 de zile) în care trebuie să se deruleze procedura disciplinară;
- termenele în care trebuie realizată verificarea sesizărilor cu privire la faptele ce pot constitui abatere disciplinară (n.a. – 30 de zile și, corespunzător, 10 zile);
- termenul relativ în care Colegiul de disciplină și etică urmează să adopte decizia cu privire la cauza disciplinară (n.a. – 2 luni);
- termenul relativ în care Consiliul Superior al Procurorilor urmează să examineze contestațiile împotriva hotărârilor Colegiului de disciplină și etică (n.a. – 1 lună).

În sensul celor expuse, Consiliul reține prevederile art. 40 alin. (1) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, potrivit cărora procurorul urmează să fie tras la răspundere disciplinară în termen de 2 ani de la comiterea abaterii, iar, conform alin. (2) al aceluiași articol, în cazul comiterii unei abateri disciplinare în activitatea procesuală, termenul de tragere la răspundere disciplinară este de 5 ani de la data comiterii acesteia.

Din actele procedurii disciplinare rezultă că, la 19.03.2024, în privința procurorului Igor Demciucin a fost depusă la Consiliul Superior al Procurorilor sesizarea Procurorului General interimar, Ion Munteanu. Fapta imputată a fost săvârșită la 22.02.2024, așadar în perioada în care, prin efectul Legii nr. 200/2023, cursul termenelor de tragere la răspundere disciplinară era suspendat.

Or, de vreme ce suspendarea a operat în intervalul 04.11.2023–05.09.2024, rezultă că, pentru fapta comisă la 22.02.2024, termenul de prescripție de 2 ani nu a început să curgă efectiv de la data comiterii faptei, ci numai de la data reluării cursului termenelor suspendate, respectiv de la 05.09.2024, prin efectul legii.

În consecință, Consiliul constată că, la momentul examinării prezentei cauze disciplinare, nu este incidentă prescripția răspunderii disciplinare, iar criticile formulate sub acest aspect sunt neîntemeiate.

În aceeași ordine de idei, Consiliul reține că cererile de recuzare formulate în cadrul procedurii disciplinare au fost examinate în ordinea și la etapele corespunzătoare, prin verificarea temeiurilor invocate și cu respectarea regulilor procedurale incidente, fiind adoptate soluții consemnate în actele procedurii și aduse la cunoștința participanților. Soluțiile adoptate asupra acestor cereri au rezultat din deliberarea organului colegial, fără consemnarea unor opinii divergente în raport cu soluția pronunțată. În aceste condiții, criticile procedurale invocate nu relevă abateri esențiale de natură să compromită contradictorialitatea, dreptul la apărare ori echitatea examinării și, prin urmare, nu constituie motive apte să justifice desființarea hotărârii contestate.

De asemenea, examinând cererea privind sesizarea Curții Constituționale referitor la controlul constituționalității art. XI din Legea nr. 241/2025, Consiliul a constatat că demersul nu întrunește premisele necesare pentru valorificarea prerogativei de sesizare.

Deși Consiliul Superior al Procurorilor este prevăzut de art. 25 alin. (1) lit. f) din Legea nr.74/2025 cu privire la Curtea Constituțională ca subiect cu drept de sesizare a Curții Constituționale, exercitarea acestui drept este limitată, potrivit alin. (2) al aceluiași articol, la probleme ce țin de competența sa legală.

În speță, Consiliul constată că solicitarea formulată nu vizează o problemă ce ține de competența sa funcțională și nu demonstrează o incidență directă și determinantă a normei contestate asupra procedurii disciplinare pendinte, având un caracter abstract.

Totodată, dreptul de sesizare a Curții Constituționale constituie o prerogativă discreționară a Consiliului, iar nu o obligație, fiind condiționat de existența unui interes constituțional real și actual.

În aceste circumstanțe, Consiliul apreciază că nu sunt întrunite condițiile legale pentru exercitarea dreptului de sesizare, motiv pentru care cererea a fost respinsă.

Respingerea acesteia nu echivalează cu o apreciere asupra constituționalității sau neconstituționalității normei contestate, competență ce aparține în exclusivitate Curții Constituționale.

Cu titlu de practică judiciară relevantă, Consiliul reține jurisprudența constantă a Curții Supreme de Justiție, potrivit căreia nu orice neregularitate de ordin procedural sau eroare de drept atrage, în mod automat, casarea soluției, în măsura în care aceasta nu a influențat soluția finală a cauzei sau a fost remediată prin examinarea în fond de către autoritatea ierarhic superioară.

Această optică de analiză este susținută și în practica Curtea Supremă de Justiție, în cauze precum nr. 1ra-889/2024⁴, 1ra-1433/2023⁵, 1ra-598/2025⁶ și 2ra-766/2023⁷, în care instanța a reținut necesitatea examinării integrale a legalității și temeiniciei actelor contestate în cadrul căilor de atac.

Pornind de la aceste repere jurisprudențiale, Consiliul reține că principiul „absorbției erorilor” este aplicabil *mutatis mutandis* și în materia procedurilor disciplinare, în măsura în care autoritatea competentă investită cu soluționarea contestației exercită un control deplin de legalitate și temeinicie asupra actului contestat.

În speță, Consiliul Superior al Procurorilor a exercitat un control deplin de legalitate și temeinicie asupra hotărârii contestate, verificând integral situația de fapt, probatoriul administrat și încadrările juridice reținute de Colegiul de disciplină și etică.

În aceste condiții, chiar admitând, *ad argumentandum*, ipoteza unor neregularități procedurale la nivelul Colegiului de disciplină și etică, acestea nu sunt de natură să afecteze legalitatea soluției finale, fiind absorbite prin examinarea în fond realizată de Consiliu.

În ceea ce privește proporționalitatea sancțiunii disciplinare aplicate, Consiliul reține că analiza realizată de Colegiul de disciplină și etică este corectă și se întemeiază pe criteriile prevăzute de art. 41 din Legea nr. 3/2016, fiind completată de Consiliu prin evaluarea cumulativă a circumstanțelor cauzei.

Astfel, Consiliul observă că faptele reținute nu constituie abateri izolate, ci reflectă două tipuri distincte de conduită necorespunzătoare: pe de o parte, o manifestare incompatibilă cu exigențele de rezervă și prudență profesională, în cadrul unei ședințe publice de maximă relevanță instituțională, iar, pe de altă parte, o neglijență gravă în gestionarea unei cauze penale, materializată prin neexpedierea acesteia în instanță într-un termen rezonabil după întocmirea rechizitoriului.

Prin coroborarea acestor elemente, rezultă un grad sporit de gravitate a conduitei, care justifică aplicarea unei sancțiuni disciplinare ferme, menite să reflecte atât

⁴ [1ra-889 Nicolaev Alexandr art. 264 prim alin. \(1\) , 217 inadmis, amnistia liberat de pedeapsa.docx](#)

⁵ [1ra-1433-2023 Tudoroi Dumitru art..docx](#)

⁶ [search_col_penal.php](#)

⁷ [search_col_civil.php](#)

necesitatea sancționării faptelor concrete, cât și rolul preventiv al răspunderii disciplinare în cadrul sistemului Procuraturii.

Consiliul are în vedere că, potrivit hotărârii Colegiului de disciplină și etică, pentru abaterea prevăzută de art. 38 lit. a) și lit. f¹) a fost aplicată sancțiunea disciplinară - muștrare, iar pentru abaterea prevăzută de art. 38 lit. f) a fost aplicată sancțiunea disciplinară - retrogradare din funcție, stabilindu-se definitiv, pentru concursul de abateri, sancțiunea disciplinară a retrogradării, prin aplicarea mecanismului absorbției sancțiunii mai ușoare de cea mai gravă.

Sub acest aspect, Consiliul apreciază necesar să sublinieze că sancțiunea disciplinară a „retrogradării din funcție” este prevăzută expres de art. 39 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 3/2016, iar regimul său de executare este detaliat de art. 39 alin. (5) din aceeași lege. În speță, sancțiunea este determinabilă în mod obiectiv prin raportare la funcția ocupată efectiv de procuror la momentul executării hotărârii, iar modalitatea de realizare a acesteia este normată legal. Prin urmare, critica potrivit căreia sancțiunea nu ar fi fost suficient determinată, întrucât hotărârea nu ar indica expres „din ce funcție” se dispune retrogradarea, nu poate fi reținută.

În același timp, Consiliul apreciază că lipsa unor sancțiuni disciplinare anterioare și vechimea în funcție, deși reprezintă elemente favorabile contestatarului, nu sunt apte, în circumstanțele concrete ale cauzei, să răstoarne concluzia privind necesitatea aplicării unei sancțiuni ferme, în raport cu gravitatea faptelor, natura valorilor lezate și funcțiile deținute de procuror la momentul săvârșirii abaterilor.

Analizând proporționalitatea măsurii prin prisma principiilor aplicabile răspunderii disciplinare, Consiliul constată că sancțiunea aplicată urmărește un scop legitim, constând în protejarea prestigiului Procuraturii și a standardelor deontologice inerente exercitării funcției de procuror, fiind, totodată, aptă să contribuie la restabilirea disciplinei profesionale și la prevenirea reiterării unor conduite similare.

Având în vedere gravitatea faptelor reținute, precum și funcția deținută de contestatar la momentul săvârșirii acestora, Consiliul apreciază că aplicarea unei sancțiuni mai blânde nu ar asigura în mod efectiv realizarea scopului preventiv și a celui de protecție a interesului instituțional.

În același timp, măsura adoptată păstrează un just echilibru între ingerința asupra situației profesionale a procurorului și interesul public de a menține încrederea societății în instituția Procuraturii. Deși semnificativă, ingerința este justificată și rezonabilă, fiind proporțională cu gravitatea abaterii și corelată cu exigențele funcției, fără a aduce atingere substanței dreptului de a exercita profesia, sancțiunea neavând ca efect excluderea din sistem, ci constituind o măsură disciplinară adecvată și proporțională conduitei constatate.

În acest context, Consiliul apreciază că sancțiunea aplicată - *retrogradarea din funcție* – este proporțională cu gravitatea abaterilor reținute și corespunde scopului urmărit de lege, nefiind excesivă și nici insuficientă în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei.

Pentru toate considerentele expuse, Consiliul reține că nu există temeiuri pentru admiterea contestației formulate de procurorul Igor Demciucin. Situația de fapt a fost corect stabilită, încadrarea juridică a faptelor este legală și temeinică, criticile de ordin procedural nu relevă încălcări esențiale apte să afecteze valabilitatea hotărârii contestate, iar sancțiunea disciplinară aplicată este corect individualizată și proporțională cu gravitatea abaterilor reținute.

Pornind de la raționamentele expuse *supra*, urmare a exprimării votului de către membrii Consiliului Superior al Procurorilor prezenți la ședință, cu 9 voturi *contra admiterii* și 0 voturi *pro*, în temeiul art.37, art.70 alin.(1) lit. f), art.77, art.86 alin.(3) lit. a) din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură; Regulamentului cu privire la organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Procurorilor, Consiliul Superior al Procurorilor -

H O T Ă R Ă Ș T E:

1. A respinge contestația procurorului Igor Demciucin, cu menținerea Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr.3-137/2025 din 05.12.2025.

2. Hotărârea se publică pe pagina web oficială a Consiliului Superior al Procurorilor, *www.csp.md*, directoriul *Hotărâri*.

3. Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor poate fi contestată la Curtea Supremă de Justiție de orice persoană vătămată într-un drept al său într-un termen de 10 zile lucrătoare de la data la care hotărârea vizată i-a fost comunicată.

**Președintele Consiliului
Superior al Procurorilor**

semnat

Dumitru OBADĂ